

72

กราบไหว้มารดาผู้ล่วงลับ

เมื่อส่งพวกชาวเปยจี้กลับไปแล้ว ทุกคนในเมืองหลวงต่างก็ฉ่ำอมลมหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความโล่งใจ

ความมืดมิดยามรัตติกาลกว้างไกลไร้ที่สิ้นสุด อวินเขียนเมิ่งให้เหล่าสาวใช้ที่คอยปรนนิบัติออกไปจากห้อง หลังจากล้างหน้าบัวจนปากจนสะอาดแล้วก็ล้มตัวลงนอนในผ้าห่มผ้าดีน แขนกางแผ่ออกน้อยๆ ฝ่ามือลูบสัมผัสไปยังอีกข้างที่คู่เพยหยางเคยนอน เมื่อลองนับดูในใจ คู่เพยหยางจากไปกว่าครึ่งเดือนแล้ว ไม่รู้ว่าเรื่องราวทางนั้นจะดำเนินไปในทิศทางใดบ้าง จนกระทั่งกลางดึกนางถึงข่มตาให้ปิดลงได้และผล็อยหลับไป

ยามนี้หน้าต่างไม้ในห้องบานหนึ่งที่ปิดสนิทถูกคนงัดเปิดออก เเงาร่างสูงเพรียวสายหนึ่งกระโดดลงมาบนพรมภายในห้องอย่างไร้สัมเสียด เเงาดำนั้นค่อยๆ ปิดบานหน้าต่างอย่างเงียบเชียบก่อนจะก้าวเข้าไปใกล้เตียงอย่างรวดเร็วด้วยฝีเท้าแผ่วเบาอย่างที่สุด นิ้วมือ

เรียวยาวขาวสะอาดค้อยๆ เล็กมานมุ้งซึ่งถูกปล่อยคลุมเตียงไว้ ออก
เล็กน้อย พิศมองอวีนเขียนเมืองที่ถึงแม้จะเข้าสู่ห้วงนิทราแต่ก็ยังคง
ขมวดคิ้วมุ่น จ้องมองนางได้ไม่เท่าไร หัวคิ้วก็อดขมวดตามนางมิได้เช่นกัน
เงาดำนั้นปลดเสื้อคลุมกันลมและเสื้อตัวนอกบนร่างออก ถอดรองเท้า
หนึ่งอย่างเร่งรีบ ก่อนจะแทรกตัวเข้าไปในผ้าห่มผ้าดั้นที่แผ่กลิ่นหอมกรุ่น
ด้วยความรวดเร็ว ขณะนั้นเองมือเล็กข้างหนึ่งก็สะบัดใส่ใบหน้าของเขา
อย่างฉับพลัน เขากุมมือเล็กนั้นเอาไว้ในฝ่ามือของตนเอง จากนั้นก็ออกแรง
เล็กน้อยดึงตัวอวีนเขียนเมืองที่ยามนี้ลึ้มตาตื่นขึ้นมาแล้วและกำลังเฟ้งจ้อง
เขาด้วยสายตาเย็นชาเข้าสู่อ้อมกอดของตน

"เล่นพิเรนทร์" หลังจากเห็นสามีมี่มิได้พบหน้ากันเนิ่นนาน ภรรยา
ของตนกลับมิได้โถมตัวเข้าสู่อ้อมกอดอย่างที่เขาคาดคิดเอาไว้ตั้งแต่ที่แรก
วาทาซึ่งเจือด้วยการตำหนิต่อว่านั่นทำให้คู่แข่งพ่ายหยางกัมหน้าลง
หมายจะลงโทษ ใช้หนวดเคราที่เฟิงอกใหม่ของตนถูไถผิวพรรณอ่อนนุ่ม
ของอวีนเขียนเมืองเบาๆ เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแผ่วแววดุดัน "คิดถึงข้าหรือไม่
หีม?"

ความรู้สึกเจ็บเล็กน้อยแผ่ลามขึ้นมาบนพวงแก้ม อวีนเขียนเมืองยกมือ
ขึ้นผลักคู่แข่งพ่ายหยางที่เล่นสนุกออกไปทันที แต่กลับพบว่าฝ่ามือในการเกาะ
หนีบของเขาล้ำเลิศมากขึ้นเรื่อยๆ พอจับฝ่ามือของตนไว้ได้เขาก็จุ่มพิตลง
มาสองที ทำให้อวีนเขียนเมืองที่เดิมเจ็บพวงแก้มตอนนี้ฝ่ามือคันยับในทันที
ในใจโมโหเดือดดาลยิ่ง

"คิดถึงข้าหรือไม่ เมิงเออร์" อวีนเขียนเมืองยุ่งวนอยู่กับการป้องกัน
การโจมตีของเขา ภายได้แสงสลัวร่างคู่แข่งพ่ายหยางเห็นเอี่ยมสีชมพูของ

อวีนเขียนเมืงที่เผยออกมาเนื่องจากนางพยายามดิ้นรนสลัดให้หลุด
เนิ่นเนื้ออวบอ้อมตรงหน้าอกทำให้เปลวเพลิงแรงกล้าลุกไหม้ขึ้นในก้นบึ้ง
ดวงตาของเขาทันใด ร่างกายเครียดเกร็งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน คว่า
แขนเล็กๆ ของอวีนเขียนเมืงที่โบกสะบัดอยู่ตรงหน้าเขาเอาไว้อย่างนุ่มนวล
ด้วยฝ่ามือร้อนผ่าวจนน่าตกใจ เอย่ถามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

ถึงจะอยู่ท่ามกลางราตรีมืดมิด แต่อวีนเขียนเมืงก็รับรู้ได้ถึงสายตา
ร้อนแรงของคู่เพยหยาง มือข้างหนึ่งสะบัดฝ่ามือของเขาออก ก่อนจะสัมผัส
ใบหน้าหล่อเหลาที่ไม่ได้พบเจอมาสิบกว่าวันนั้นอย่างแผ่วเบา กระทั่ง
ความรู้สึกเจ็บไล่ลามมาจากฝ่ามือ อวีนเขียนเมืงจึงยิ้มบางพลางกล่าว "ข้า
คิดว่าท่านจะปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนด้วยรูปลักษณะสะอาดสะอ้านอยู่รำไป
เสียอีก"

หารู้ไม่ว่า เสียงหัวเราะต่ำๆ ของนางยั่วให้คิ้วทั้งสองข้างของคู่เพยหยาง
เลิกขึ้นเบาๆ ความปรารถนาฉายวาบที่ก้นบึ้งของดวงตา ดึงนางเข้าสู่อ้อมอก
อย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง ทอดถอนใจพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงเจือความ
พอกพอกใจ "เวลายกทัพจับศึกจะเอาเวลาที่ไหนไปสนใจรูปลักษณะเล่า
เจ้าคิดว่าทหารเห็นรูปลักษณะภายนอกของตนเองเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต
เหมือนกับปัญญาชนที่ทําเป็นแค่พูดจ้อฮู้เจ้อเหยี่ย* ในเมืงหลงพวกนั้น
หรือ สาวน้อยใจจัดใจดำ เสียแรงที่ข้าทิ้งเจียงมู่เงินกับให้เงินซีไว้แล้วรีบ
ลงไส้ม้าเร็วกลับมา แต่เจ้ากลับหัวเราะเยาะสามี"

แม้ว่าน้ำเสียงจะแฝงด้วยความขุ่นเคือง แต่จุมพิตที่จรดลงมากลับ
อ่อนโยนอย่างสุดแสน อวีนเขียนเมืงแหงนดวงหน้าแฉล้มของตนเองขึ้น

* จ้อฮู้เจ้อเหยี่ย (之乎者也) เป็นคำช่วยโครงสร้างสี่คำที่ใช้ในไวยากรณ์ภาษาจีนโบราณ

ในขณะที่เดียวกันกับที่อีกฝ่ายกัมศีระชะลง รับความถวิลหาที่เขาส่งผ่าน
มาทางริมฝีปากที่ตกลงมา

บรรยากาศดีเน่หาอบอวลภายในม่านมุ้ง พานให้จันทราชัดเจนจน
ต้องหลบซ่อนเข้าไปในกลีบเมฆ แม้แต่ดวงดาราที่ฉายแสงกะพริบวาววับ
ก็เหมือนจะสูญสิ้นประกายเจิดจรัสซึ่งมีอยู่แต่เดิมไปเช่นกัน...

"ว้าย!" เจ้าตุ่ม มู่ซุนยกอ่างสำริดเดินเข้ามาในห้อง เพิ่งจะวางอ่างลง
บนชั้นวางไม้อย่างแผ่วเบา ก็พบว่าหน้าเตียงนอนของคุณหนูมีร่องเท้าหนึ่ง
ของบุรุษคู่หนึ่งวางอยู่ ทำให้มู่ซุนแตกตื่นตกใจจนหน้าซีดขาวราวกับ
กระดาศในทันใด จากนั้นปิดปากแล้วลากหยวนตงซึ่งตามอยู่ด้านหลัง
เข้ามา ก่อนจะไปยกร่องเท้าหนึ่งคู่ที่นั่นด้วยนิ้วมือสั้นเทา หยาดน้ำตาค่อยๆ
เอ่อขึ้นในดวงตา

หยวนตงเองก็ถูกสถานการณ์ตรงหน้าทำให้ตกอกตกใจจนนิ่งอึ้งไป
เช่นกัน เมื่อคืนเกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่ ด้วยวรยุทธ์ของตนเป็นไปไม่ได้ที่
จะไม่รู้ว่ามิใช่ขโมยแอบย่องเข้าไปในห้องของคุณหนู บัดนี้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น
ควรจะทำอย่างไรดีหนอ

หัวใจของคนทีหน้าซีดเผือดทั้งสองสะท้านเฮือกโดยพลัน มิกล้า
จินตนาการผลที่ตามมาหากเรื่องนี้ถูกผู้อื่นล่วงรู้เข้า ทำได้เพียงขยับเข้าไป
ใกล้ๆ เตียง มีหน้าซำหยวนตงยังล้วงกริชออกมาจากแขนเสื้อ หมายถึง
สังหารตัวการปิดปาก...

ทันใดนั้นเองมือใหญ่ข้างหนึ่งเล็กม่านมุ้งออกเบาๆ เผยให้เห็นใบหน้า
ระคนโทสะน้อยๆ ของอู่เฟยหยาง นัยน์ตาเย็นเยียบเล็กน้อยคู่หนึ่งจ้อง

เขมิ่งไปยังสาวใช้สองนางที่ค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้เตียง สีหน้าที่มิได้ เดือดดาลแต่กลับชวนให้คนหวั่นเกรงทำให้แผ่นหลังของทั้งสองมีเหงื่อเย็น ผุดขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นใบหน้าที่ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน ผ่านไปเนิ่นนาน กว่าทั้งคู่จะมีปฏิริยาตอบสนอง "ท่าน...ท่านอัครเสนาบดี..."

วาทายังมีทันเอ่ยจบก็เห็นฉู่เพยหยางทำท่าทางบอกให้พวกนาง เงียบเสียง เขาเดินลงจากเตียงนอนอย่างแผ่วเบา ก่อนจะก้มหน้าลงสั่งงาน ที่ข้างหูของทั้งคู่

ยามอวิ้นเขียนเมิ่งตื่นขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ลอยสูงโด่งแล้ว นางขยับตา ขณะกำลังจะลุกขึ้นนั้นกลับพบว่าแขนขาของตนเองปวดเมื่อยไปหมด จึงอดค่อนขอต่อฉู่เพยหยางในใจไม่ได้ ทว่ากลับพบว่าฉู่เพยหยางไม่อยู่ ข้างกายเสียแล้ว

"คุณหนู ท่านตื่นแล้ว" มือเล็กๆ ข้างหนึ่งเล็กม่านมุ้งออกเผยให้เห็น ใบหน้าอมยิ้มของมู่ซุน ครั้นเห็นอวิ้นเขียนเมิ่งสีหน้าสดใสเปล่งปลั่งยิ่ง รอยยิ้มของมู่ซุนก็แลดูเหมือนแมวที่แอบขโมยกินอาหารมากยิ่งขึ้น

"ท่านอัครเสนาบดีเล่า" อวิ้นเขียนเมิ่งยันตัวลุกขึ้น ถลึงตาใส่มู่ซุน ก่อนสวมรองเท้าเดินลงจากเตียง

"ท่านอัครเสนาบดีไปร่วมประชุมขุนนางแล้วเจ้าคะ ก่อนไปได้กำชับ บ่าวว่าให้ปรนนิบัติคุณหนูอาบน้ำเปลี่ยนอาภรณ์ อีกรุ่งเดี๋ยวจะพา คุณหนูไปสถานที่แห่งหนึ่งเจ้าคะ" มู่ซุนประคองอวิ้นเขียนเมิ่งเดินไป ด้านหลังฉากัน จากนั้นเปิดฝาที่ปิดทับอยู่บนอ่างอาบน้ำไม้กุ่ม ไอร้อน พวยพุ่งออกมาจากด้านในทันที

อ่านหนังสืออยู่บนเตียงโดยไม่เอ่ยวาจาใดๆ ความเย็นซาบนิบหน้ามิได้บรรเทาหลงเพราะเวลาล่วงเลยผ่านไปแต่อย่างใด

อวินเขียนเมืงลอบถอนหายใจ เดินเข้าไปหาเขาอย่างยอมรับชะตากรรม มือทั้งสองข้างประคองใบหน้าทีกลับคืนสู่ความหล่อเหลาสว่างมาแล้วให้หันมาทางตน อมยิ้มหวานพลางเอ่ย "หากท่านไม่บอกเช่นนั้นข้าจะไปเยี่ยมท่านปู่ที่จวนอ่องแล้วนะ"

กล่าวจบก็เห็นนางหมุนตัวจะเดินจากไปจริงๆ ทว่ายังไม่ทันได้ก้าวออกไปแม้แต่ครั้งก้าวก็ถูกคนกระซกเข้าสู่อ้อมกอดโดยแรง เสียงไม่สบอารมณ์ดังขึ้นเหนือศีรษะ "วันนี้ไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น ตามข้าไปก็พอ"

สิ้นคำมืออุ่นร้อนข้างหนึ่งก็เซยคางของอวินเขียนเมืงขึ้น ขบเม้มริมฝีปากบางของนางแรงๆ หนึ่งทีโดยที่นางมิทันได้เบี่ยงตัวหลบ แล้วค่อยคลายอ้อมกอดออกด้วยความพึงพอใจ กุมมือนางเดินออกไปจากจวนอัครเสนาบดีคู่อ่อนจะอุ้มนางขึ้นหลังม้า

"พวกเราจะไปที่ไหนกันหรือ" เห็นฉู่เพยหยางถึงกับชี้อาชาศึกของตนเอง ข้างกายไม่มีองค์รักษ์ติดตามมาด้วยแม้สักคนเดียว อวินเขียนเมืงจึงย่นคิ้วพลางเอ่ยถาม

ราชทูตของแคว้นเป่ย์ฉีได้เดินทางกลับไปแล้ว ในเมืองหลวง ราชสำนักและตำหนักในแลดูสงบเสียบมากเป็นพิเศษ แต่ยิ่งสงบมากเพียงไรก็ยิ่งดูน่าประหลาดมากเท่านั้น คลื่นโถมกระหน่ำสาตซัดและประกายดาบเงากระบี่ที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในความเสียบสงบนั้นยากจะต้านรับได้ ข้าฉู่เพยหยางยังอยู่ในตำแหน่งที่ชวนให้คนอิจฉาวิชาเช่นนี้ หากเกิดความผิดพลาดอันใดขึ้นมา ออย่าว่าแต่จวนอัครเสนาบดีคู่อจะตกอยู่ในสภาวะวิฤตเลย

แม้แต่จวนคู่เองก็เกรงว่าจะมีเคราะห์ร้ายมากกว่าเคราะห์ดีเช่นกัน

แต่ไม่รู้ว่่วันนี้คู่เพยหยางเป็นอะไรไป กระทั่งกระบี่ที่มักจะแขวนไว้บนหลังม้าก็มีได้พักติตมาด้วย เพียงแค่พาดนห้อยตะบึงไปนอกกำแพงเมืองเท่านั้น

"เดี๋ยวกักรู้แล้วละ" คู่เพยหยางประคองอวินเขียนเมิ่งนั่งฟังตรงแผนของตนเอง หยิบเสื้อคลุมกันลมของเขามาคลุมตัวนางไว้ตั้งแต่หัวจรดเท้าเพื่อมิให้ลมหนาวเย็นเฉียบกรีดผิวของนางจนได้รับบาดเจ็บ มือข้างหนึ่งจับบังเหียนม้าแน่นคอยบังคับทิศทาง ส่วนมืออีกข้างก็สวมกอดคนตรงหน้าไว้อย่างแน่นหนา ไม่ยอมมิให้เกิดเหตุไม่คาดฝันใดๆ ขึ้นกับนาง

ครันเห็นคู่เพยหยางจงใจทำให้คู่ลึกลับ อวินเขียนเมิ่งก็ได้เอ่ยถามอีก จะได้ไม่ทำให้คู่เพยหยางจิตใจวอกแวก

เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นที่ข้างหูอย่างต่อเนื่อง ขาทังสี่ของอาซาไต้ร่างวิ่งอย่างแข็งแรงปราดเปรียว ห้อยเหยียดไปเบื้องหน้าอย่างสุดแรงเกิด ถึงแม้จะมีเสื้อคลุมกันลมตัวหนาที่พัดผ่านดังหวีดๆ เอาไว้ แต่อวินเขียนเมิ่งยังคงรู้สึกว่ไอเย็นแทรกซึมผ่านเสื้อคลุมกันลมที่ถูกสายลมพัดตีจนแนบสนิทกับพวงแก้ม แม้จะเจือด้วยไอเย็นแต่กลับทำให้รู้สึกสุขสบายไปทั้งกายและใจ

อาซาไต้ร่างวิ่งห้อยเหยียดมาจวนหนึ่งชั่วยาม ขณะที่อวินเขียนเมิ่งสะลึมสะลือ่วงงุนอยู่ด้วยความเร็วที่ค่อยๆ ผ่อนช้าลง ก่อนจะรู้สึกว่มือที่ข้างเอวรัดแน่นขึ้น จากนั้นเสื้อคลุมกันลมที่คลุมทับอยู่บนศีรษะก็ถูกมือใหญ่ข้างหนึ่งเล็กออกเบาๆ ปรากฏให้เห็นทิวทัศน์ธรรมชาติที่มีหิมะขาวโพลนพร่างพรอมกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา

"ที่นี่หรือ" คุณหนูในห้องหับอย่างนางน้อยครั้งนักที่จะได้ออกจากบ้าน ต่อให้เป็นกรเข้าร่วมงานเลี้ยง แต่ขอบเขตก็หนีไม่พ้นอยู่ในเมืองหลวง ด้วยเหตุนี้ตอนอวิ้นเขียนเมืองพบว่าพวกเขาทั้งสองเดินขึ้นไหล่เขา ในดวงตา จึงฉายประกายฉงนสนเท่ห์

"ที่นี่เป็นแค่ภูเขานอกเมืองลูกหนึ่งที่ไม่ปรากฏนามเท่านั้นเอง" ชูเพยหยางรู้ว่าในใจอวิ้นเขียนเมืองจะต้องเกิดความสงสัยเป็นแน่จึงแยมยิ้ม พลาจเอ่ย ถึงแม้จะยอมให้อวิ้นเขียนเมืองเผลอศรัทธาบ้าง ออกมา แต่เสื้อคลุมกันลมก็ยังคงห่อหุ้มร่างกายนางอย่างมิดชิดแน่นหนา ป้อนกัน มิให้ลมหนาวบนภูเขาถ่วงล้ำเข้าสู่ร่างกายของนาง

เมื่อได้ยินคำอธิบายของชูเพยหยาง อวิ้นเขียนเมืองก็ทอดสายตามอง ไปยังสภาพแวดล้อมโดยรอบ สิ่งที่ถูกปกคลุมอยู่ภายใต้หิมะขาวม่วงคือ ป่าไพรรกชฎู บางครั้งบางครั้งก็มีหิมะสีขาวที่ทับถมอยู่บนกิ่งต้นสนหิมะ ร่วงหล่นส่งเสียงดัง 'โครม!' ออกมาเป็นระยะๆ พานให้เหล่าสกุณาที่เกาะ พักผ่อนอยู่บนกิ่งไม้ตกใจจนบินหนีกระเจิดกระเจิง เสียงนกร้องพลันดังก้อง กลางหุบเขาที่เงียบสนิทดูจวบยามรัตติกาล

ร่องลำธารและเส้นทางเล็กๆ ที่พวกเขาเดินทางผ่านในยามนี้ วกวนคดเคี้ยว มีเพียงรถม้าขนาดไม่กว้างนักสองคันถึงจะสามารถเคลื่อน เรียงแถวหน้ากระดานไปพร้อมๆ กันได้ เส้นทางเล็กๆ บนเขาปรากฏ เป็นรูปร่างมังกรผานหลง* ชูเพยหยางผ่อนความเร็วลงให้อาซาก้าวเดินไป บนทางเล็กๆ ช่างร่องลำธารอันลาดชันอย่างมั่นคง สีหน้าท่าทางมิได้ มีความระแวดระวังและเจ้าเล่ห์มากแผนการอย่างยามอยู่ในราชสำนัก

* ผานหลง คือมังกรจำศีลที่ยังไม่ได้ขึ้นสู่วรรค มีลักษณะขดกายบิดเกลียวไปมา มักพบเห็นได้ตามสิ่ง ปลูกสร้างแบบโบราณของจีน

ทว่าอ่อนคลายและสงบนิ่ง ความสุขุมเยือกเย็นและความอ่อนละมุนที่แผ่กระจายออกมาจากบรณร่างทำให้อวีนเซียนเมิ่งมีวายคาดเดาอยู่ในใจ หรือว่าเขาจะพามาพบใครบางคน

"หนาวหรือไม่" เขารวบเสื้อคลุมกันลมตรงหน้าอกอวีนเซียนเมิ่งให้แน่นขึ้น ปิดคลุมร่างกายนางไว้ในเสื้อคลุมกันลมขุ่นจืดจางอย่างมิดชิด เพียงแต่หลังจากऊ้เฟยหยางเห็นปลายจมูกของอวีนเซียนเมิ่งที่แดงระเรื่อขึ้นน้อยๆ เขาก็ได้ถามด้วยความห่วงใย

บนภูเขาอากาศสดชื่นปลอดโปร่ง สูดเข้าไปอดแล้วชวนให้คนจิตใจสดชื่นกระปรี้กระเปร่า กอปรกับที่นี้ไร้ซึ่งการต่อสู้แย่งชิงเฉกเช่นโลกโลดเกี้ยวเมื่อเทียบกับกลิ่นธูปคละคลุ้งของวัดผู้แก้วแล้ว อวีนเซียนเมิ่งกลับชอบผืนดินพิสุทธ์แห่งนี้มากกว่า ชอบดูมันเผยความงดงามออกมาให้คนในใต้ห่อผ้าประจักษ์โดยที่ไม่เจือสิ่งแปดเปื้อนใดๆ ทั้งสิ้น

อวีนเซียนเมิ่งอมยิ้มมุมปากพลางส่ายศีรษะ เมื่อต้องโคลงเคลงอยู่บนหลังม้ามาหนึ่งชั่วยามกว่าๆ บวกกับการทรมาทรรรมเมื่อคืน เอวและแผ่นหลังของนางจึงปวดเมื่อยไปหมดแล้ว นางเอนกายพิงเข้าสู่อ้อมกอดของऊ้เฟยหยาง ไบหน้าางมงดิ่งอยู่ตรงชอกคอของเขาเบาๆ ดวงตาคู้งามอาลัยอาวรณ์อยู่กลางทัศนียภาพสีเขียวสลบชานี้

ऊ้เฟยหยางเห็นอวีนเซียนเมิ่งจิตใจอ่อนคลายลงก็ยกมุมปากเป็นรอยยิ้มบางๆ ร่างกายอดไม่ได้ที่จะขยับไปข้างหน้าอีกเล็กน้อย ดึงนางเข้าสู่อ้อมกอดทั้งร่าง มุมปากเคลือบชื้นเข้าใกล้หน้าผากนางเบาๆ เอ่ยเสียดำว่า "ถึงแม้ที่นี่มิใช่ภูเขาสีเหลืองชื่อนอกเมือง แต่ก็เป็นที่สามารถมองไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นซีฉู่ได้ดีที่สุด"

"เมืองลั่วเจิงเองก็ตั้งอยู่ที่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นซีฉู่ ห่างจากเมืองโยวโจวไม่กี่เมืองเท่านั้น" ในขณะที่ลู่เฟยหยางกล่าวอธิบายในสมองของอวิ้นเซียนเมื่อกำลังฉายภาพแผนที่ของแคว้นซีฉู่ที่เคยอ่านก่อนหน้านี้ขึ้นมา จากนั้นก็หาตำแหน่งของเมืองลั่วเจิงและเมืองโยวโจว ก่อนจะพูดต่อจากวาจาของลู่เฟยหยาง

ครั้นได้ยินอวิ้นเซียนเมื่อกำลังจับเมืองลั่วเจิงและเมืองโยวโจวสองเมืองนี้มาเชื่อมโยงกัน ในดวงตาสงบราบเรียบของลู่เฟยหยางก็ฉายประกายประหลาดใจผ่านวูบ ทันใดนั้นในใจก็พลันเข้าใจในบัดดล ความเฉลียวฉลาดของอวิ้นเซียนเมื่อกำลังเขาได้ประจักษ์ด้วยตนเองมานานแล้ว บัดนี้นางคิดถึงความสัมพันธ์ระหว่างเมืองทั้งสองได้ในพริบตาเดียว ทำให้ดวงตาของลู่เฟยหยางปรากฏรอยยิ้มบางๆ กล่าวต่อไปว่า "หากลงแสร้งม้าเร็วเดินทางระหว่างสองเมืองนี้ใช้ระยะเวลาเพียงสี่ห้าวันเท่านั้น ผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองลั่วเจิงส่วนมากเป็นชนต่างเผ่าที่สวามีภักดีต่อแคว้นซีฉู่เมื่อกาลก่อน ปีนั้นหลังจากท่านปู่กับอดีตฮ่องเต้รวบรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น เมืองต่างๆ ทางพรมแดนตะวันตกเฉียงใต้ก็สวามีภักดีต่อแคว้นซีฉู่ก่อนใครโดยมีเมืองลั่วเจิงเป็นอันดับแรก พวกเขาคอยปกป้องชายแดนด้านตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นซีฉู่ ส่วนชนเผ่าที่มีอำนาจมากที่สุดในเมืองลั่วเจิงก็คือเผ่าชยาโหว"

อวิ้นเซียนเมื่อกำลังรับฟังอย่างเงิบๆ ทว่าดวงใจทั้งดวงกลับประหวั่นพรั่นพรึง กลัวว่าสิ่งที่ลู่เฟยหยางจะกล่าวตามมาต่อจากนี้จะเกี่ยวพันถึงชาติกำเนิดของลู่เฟยหยางเอง

"พวกเขาไม่กลัวว่าหลังจากสวามีภักดีแล้วจะถูกตัดรากลอนโคน

หรรษาหรือ แล้วเหตุใดอดีตฮ่องเต้ถึงได้วางใจให้ชนต่างเผ่าคุ่มกันชายแดนที่สำคัญยิ่งของตนเองกันเล่า เบื้องหลังเรื่องเหล่านี้คงจะมีเพียงการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์เท่านั้นถึงจะทำให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างทั้งสองฝ่ายได้ พอมีความสัมพันธ์กันในระดับขั้นนี้ ทั้งสองฝ่ายก็จะกลายเป็นคนครอบครัวเดียวกันแล้วย่อมมีใจเดียวกันเป็นธรรมดา"

ริมฝีปากบางๆ อันอุ่นร้อนประทับลงมาบนหน้าผากที่เย็นเฉียบเล็กน้อย ชูเฟยหยางจุมพิตอวินเขียนเมื่งเบาๆ ชมเชยนางอยู่ในใจ จากนั้นค่อยๆ กล่าวว่า "เมื่อก่อนอดีตฮ่องเต้มีพระโอรสมากมาย ทว่ายังมีได้แต่งตั้งรัชทายาท ส่วนท่านปู่ก็มีท่านพ่อเป็นบุตรชายเพียงคนเดียว อีกทั้งในสายตาคณายนอกอดีตฮ่องเต้กับท่านปู่ยังมีความผูกพันฉันท์สหายอย่างลึกกล้า พระองค์ยังมีได้ครองราชย์ก็แต่งตั้งท่านปู่เป็นคู่ฮ่องเต้แล้ว หัวหน้าเผ่าซยาโหวผู้ขึ้นรักรบุตรสาวสุดหัวใจ ย่อมมียอมให้บุตรสาวเพียงคนเดียวแต่งงานกับองค์ชายที่ไม่รู้จะตายเพราะการแย่งชิงบัลลังก์เมื่อใดเหล่านั้นมิสู้แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับคู่ฮ่องเต้ จะได้ทำให้บุตรสาวมีความสุข องค์หญิงแห่งเผ่าซยาโหวผู้ขึ้นรักรบุตรสาวก็คือมารดาของข้าซยาโหวอิง"

วาทะของชูเฟยหยางกระแทกในหัวใจอวินเขียนเมื่งอย่างหนักหน่วง ทำให้สีหน้านางค่อยๆ หนักอึ้งขึ้น คิดไม่ถึงว่าการแต่งงานของคู่เผยจะมีปัจจัยทางการเมืองแฝงอยู่ด้วย เกรงว่าในใจของเขาซึ่งถูกบีบบังคับให้รับซยาโหวอิงเป็นภรรยาคงจะไม่ยินยอมพร้อมใจเป็นอย่างมากกระมัง

"ท่านปู่รักมันต่อพระชายาถึงเพียงนั้น เหตุใดจึงให้ท่านพ่อรับสตรีที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตาเป็นภรรยาเล่า" เมื่อนึกถึงตอนอยู่ที่จวนคู่ฮ่องเต้ก่อนหน้านี้ ได้เห็นสีหน้ายามคู่ฮ่องเต้คิดคำนึงถึงชายาคู่ฮ่องเต้ แวบหนึ่งก็

คาดหมายในดวงตาอวีนเซียนเมิ่ง ทั้งที่เป็นคนเข้าใจความรักดีแท้ๆ แล้ว เหตุใดถึงทำแบบนี้เล่า

"เมิ่งเออร์ เรื่องบางอย่างมิใช่ว่าแค่พวกเราจับตั้ก็จะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ตอนนั้นท่านตาของข้าจำเพาะเจาะจงเลือกท่านพอข้าแล้ว อดีตฮ่องเต้ก็ทำได้เพียงผงกพระเศียรตกลงเพราะเห็นแก่ความสงบสุขของชายแดนด้านตะวันตกเฉียงใต้ ยิ่งกว่านั้นเผ่าชยาโหวเจริญรุ่งโรจน์มาตั้งแต่กาลก่อน มีอิทธิพลในแถบตะวันตกเฉียงใต้มาก ถ้าหากเปิดศึกกับพวกเขาคงจะทำให้รากฐานของแคว้นที่ดูบอบช้ำได้ พอถึงตอนนั้นแคว้นหนานสวินซึ่งอยู่ทางใต้ก็อาจจะฉวยโอกาสบุกเข้าโจมตี ทำตัวเป็นผู้แผ่หาปลาได้ประโยชน์*" เขาบอกเล่าชาติกำเนิดของตนเองด้วยสຸ້มเสียงเฉยชาแผ่วเบา ทว่ากลับทำให้ความเจ็บปวดว้าวุ่นหัวใจของอวีนเซียนเมิ่ง เด็กที่ถือกำเนิดขึ้นมาภายใต้สถานการณ์ที่ไร้ซึ่งความรัก ถูกลิขิตให้เป็นคนที่น่าเวทนา เหมือนดั่งอวีนเซียนเมิ่งก่อนหน้านี้ สุดท้ายก็มีจุดจบที่ต้องสิ้นชีวิตตั้งแต่ยังสาวยังแล้ว

"อดีตฮ่องเต้ไม่กลัวท่านปู่ไม่พอใจหรือ ถ้าหากเผ่าชยาโหวร่วมมือกับท่านปู่ เกรงว่าพระองค์คงรักษบัลลังก์ไว้มิได้หรอก" คนทั่วทั้งโลกหล้าต่างบอกว่าอดีตฮ่องเต้กับฮ่องเต้ผู้ก่อกำเนิดรักใคร่กันลึกซึ้ง ทั้งสองร่วมกันรวบรวมแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่น แต่ฮ่องเต้กลับยอมยกบัลลังก์มั่งกรให้พระองค์ ยินยอมพร้อมใจอยู่ใต้อาณัติเป็นขุนนางของพระองค์ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับความไว้วางใจให้ที่มีอาจสันคลอนได้จากอดีตฮ่องเต้มากกว่าเดิม

* มาจากสำนวน 'หยอกกับนกปากซ่อมย้อยแย่งกัน ผู้แผ่หาปลาได้ประโยชน์' หมายถึงบุคคลที่สามซึ่งเข้ามาฉวยผลประโยชน์ระหว่างที่ผู้อื่นกำลังขัดแย้งกันอยู่ มีเรื่องเล่าว่าหยอเป่เลือกคู่ค้าปลีกออกผิงแคด นกปากซ่อมเข้ามาจับจะเป็นอาหาร หยอจึงจับเปลือกเข้ามาหนีปากนกเอาไว้ ทั้งสองต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กัน ชาวประมงผ่านมาเห็นจึงจับไปเป็นอาหารทั้งคู่ คล้ายนิทานเรื่องตาอินกับตานาของไทย

• อนุวัตร ๓ บทของวิษณุ ๔

แม้กระทั่งตอนกำหนดนามแคว้นก็ยังเดิมคำว่า 'อู' ลงไปด้วย แสดงให้เห็นถึงมิตรไมตรีฉันสหยาวยะหว่างทั้งสอง

แต่เมื่อมองดูทุกสิ่งทุกอย่างในตอนนั้นก็กลับแลดูน่าหัวร่อเป็นที่สุดเกรงว่านี่คงจะเป็นอุบายปลอบประโลมขุนนางผู้มีความดีความชอบของอดีตฮ่องเต้กระมัง

'ซีอู' สองพยางค์นี่ก็เป็นเพียงการย้ำเตือนให้ท่านปู่จดจำสถานะของตนเองให้ขึ้นใจเท่านั้น ถ้าหากท่านปู่มีใจคิดทรยศ ภายภาคหน้าคงจะถูกคนทั่วทั้งใต้หล้าถ่มน้ำลายใส่เป็นแน่แท้

คุณงามความดีสูงส่งของท่านบัลลังก์เป็นหนามยอกอกส่องแต่ทุกยุคทุกสมัยโดยแท้ ยิ่งกว่านั้นยังไม่มีฮ่องเต้พระองค์ใดหลุดพ้นจากคำสาปนี้ได้แม้แต่ผู้เดียว

"ท่านปู่ไม่มีใจคิดแย่งชิงบัลลังก์อยู่แล้ว ถ้าหากการแต่งงานของคนคนเดียวสามารถแลกกับชีวิตของราษฎรนับพันนับหมื่นได้ สำหรับท่านปู่ก็ถือว่าคุ้มค่า อีกอย่างตอนนั้นมารดาของข้าก็อายุยังน้อย ท่านปู่คิดว่าให้นางกับท่านพ่ออยู่ด้วยกันมากๆ หนอยก็จะเพิ่มพูนความรู้สึกดีๆ ระหว่างกันและกันได้ แต่มีคิดว่าท่านพ่อกลับคัดค้านเรื่องนี้เป็นอย่างมากกระทั่งท่านแม่ถึงวัยออกเรือนและแต่งงานแล้ว ท่านพ่อจึงเดินทางไปรับตำแหน่งที่เมืองโยวโจว โรคระบาดที่เกิดขึ้นในเมืองลั่วเจิงครั้งนี้ฝ่ายที่ได้รับความเสียหายหนักหนาสาหัสที่สุดก็คือเผ่าชยาโหว ตอนนั้นท่านปู่รีบเร่งเดินทางไปเมืองลั่วเจิงโดยไม่แ่ยแสชีวิตของตนเองก็เพื่อท่านตากับเผ่าชยาโหว นี่ก็เป็นเพราะทหารที่คุ้มกันเมืองในตอนนั้นบังอาจปิดเมืองในสายตาทหารอย่างไร้ก็เป็นชนต่างเผ่า ย่อมยินดีที่จะเห็นพวกเขา

ตายไปเพราะภัยธรรมชาติอยู่แล้ว" ในน้ำเสียงเรียบเฉยนั้นถูกแทรกด้วยความขมขื่นที่คนยากจะรู้สึกถึง รอยยิ้มตรงมุมปากของคู่เพยหยางเจื่อนตามลงไปเล็กน้อย แปรเปลี่ยนเป็นอ้ำอวังเปล่าเปลี่ยว ความเหนื่อยหน่ายระอาใจปรากฏขึ้นในดวงตาดำราวกับน้ำหมึก พาให้สีหน้าฉลาดปราดเปรื่องอยู่ร่ำไปของเขาอ่อนลง กลายเป็นเผยความรู้สึกที่แท้จริงยิ่งขึ้นชวนให้คนเข้าใจได้ง่ายขึ้นมากกว่าเดิมเล็กน้อย

แต่ฮองเต๋อวี๋เขียนตี๋ทรงทราบถึงความสัมพันธ์ของเผ่าชยาโหว และจวนอู่เองดี จึงได้ทรงมีรับสั่งให้หมอหลวงจากสำนักแพทย์หลวงเดินทางไปช่วยรักษาคนที่เมืองลั่วเจิง มิเช่นนั้นหากยิวโทสะอู่เองกับคู่เพยหยางเข้า ทำให้พวกเขาทั้งสองเกิดมีใจคิดก่อกบฏขึ้นมา ต่อให้รักษาบัลลังก์ของเขาเอาไว้ได้ แต่แคว้นซีอู่ก็คงจะเสียหายยับเยิน พอถึงเวลานั้นหากเงินอ่องยี่นมือเข้ามาสอด หรือว่าแคว้นเปย์ฉีปล้นชิงตามไฟ* แผ่นดินซีอู่คงจะต้องเปลี่ยนผู้ปกครองแล้วจริงๆ

บัดนี้คู่เพยหยางมีอำนาจแข็งแกร่งเกรียงไกร เกรงว่าหากฮองเต๋อวี๋เขียนตี๋คิดจะมอบบรรดาศักดิ์อู่เองให้คงจะยากเสียแล้ว

แต่ในความคิดของฮวินเซียนเมิ่ง อู่เองหาได้รู้วิชาแพทย์ไม่ แต่กลับรีบเดินทางไปเมืองลั่วเจิงด้วยใจรุ่มร้อน คงจะเป็นเพราะหัวหน้าเผ่าชยาโหวเพียงคนเดียว

บัดนี้หัวหน้าเผ่าชยาโหวได้เดินทางมาถึงเมืองหลวงแล้ว ไม่เพียงแต่มาด้วยเรื่องของเผ่าชยาโหวเท่านั้น เกรงว่าคงจะมาช่วยเหลือคู่เพยหยางอีกแรง ช่วยให้เขาได้นั่งตำแหน่งอู่เองอย่างราบรื่น

* ปล้นชิงตามไฟ หมายถึงบุกปล้นบ้านที่ถูกไฟไหม้ อุบัติมาถึงฉวยโอกาสจากผู้อ่อนแอหรือประสพเคราะห์ร้าย

ดูท่าผู้เฒ่าทั้งสองคนคงจะบรรลู่ข้อตกลงบางอย่างกันตอนอยู่ที่เมืองลั่วเจิงเป็นแน่

สายตาของอวินเขียนเมิ่งเบนไปหาตู้เฟยหยางอย่างห้ามมิอยู่ในใจ นางทอดถอนใจเป็นพันเป็นหมื่นครั้ง ถึงแม้เขาไม่ได้รับความรักจากบิดามารดา แต่สิ่งที่ท่านปู่และท่านตาทุ่มเทให้กลับชวนให้คนซาบซึ้งตรึงใจยิ่งนัก

ทว่าอีกด้านหนึ่งในใจอวินเขียนเมิ่งกลับเสียดายแทนชยาไหวอิงยิ่งดูจากรูปโฉมที่โดดเด่นของตู้เฟยหยาง เขาคงจะได้รับสืบทอดรูปลักษณะนี้มาจากมารดากระมัง สตรีผู้มีรูปโฉมงามล้ำเหนือใครในได้หลักลับเป็นเสมือนดอกถ่านฮวาที่เบ่งบานเพียงชั่วขณะ จากนั้นก็หายไปจากชีวิตของทุกคนอย่างรวดเร็ว สิ่งที่เป็นของนางที่หลงเหลืออยู่อย่างแท้จริงคงจะมีแต่บุตรชายอย่างตู้เฟยหยางเท่านั้น

ต่อจากนั้นทั้งคู่ต่างก็นิ่งเงียบกันมาตลอดทาง หัวใจอวินเขียนเมิ่งราวกับถูกกดทับด้วยหินก้อนหนึ่ง อึดอัดหายใจไม่ออกสักเท่าไร รู้สึกเพียงว่าแม้เรื่องนี้จะดูเหมือนเป็นอดีตไปแล้ว แต่เก็บกดมานานหลายปีถึงเพียงนี้เกรงว่าในที่สุดคงจะระเบิดเข้าสักวัน พอเวลานั้นมาถึง ได้หล้านี้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นไรหนอ

"ถึงแล้ว" ที่ข้างห้วยยังคงเป็นลุ่มเสียงอ่อนโยนแผ่วเบาของตู้เฟยหยาง เช่นเคย หลังจากนั้นอวินเขียนเมิ่งก็ถูกค้อมลงจากหลังม้า

พวกเขามาถึงยอดเขาแล้ว เมื่อเทียบกับเทือกเขาที่สูงตระหง่านเสียดฟ้ารอบสารทิส ภูเขาได้ฝ่าเท้าพวกเขาดูก็มีได้โดดเด่นอันใดจริงๆ แต่เมื่อมองไปรอบๆ ด้านจากบนยอดเขาดูก็มีทัศนวิสัยกลับกว้างไกล

สุดลูกหูลูกตา มีหน้าซำทิสที่เชื่อมต่อไปยังเมืองลัวเจ๋งซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ นั่นไม่มีสิ่งใดกีดขวางการมองเห็นเลยแม้แต่บ่อย ยอดเขาซึ่งมีเมฆหมอกลอยหนาซึ่มซาบด้วยไอนาวเหน็บ ครั้นทอดสายตามองไปก็เห็นว่าบนยอดเขามีหิมะขาวโพลนปกคลุมอยู่เป็นชั้นหนา ท่ามกลางหิมะสีขาวนั้นมีป้ายหลุมศพป้ายหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่

ดูเฟยหยางหยิบสัมภาระบนหลังม้าลงมา ลุงมืออวีนเขียนเมืองเดินไปยังหลุมศพนั้นอย่างเชื่องช้า จากนั้นเขาก็วางสัมภาระไว้บนพื้นหิมะ แล้วยื่นมือออกไปปิดหิมะที่ปกคลุมอยู่บนป้ายหลุมศพนั้นอย่างแผ่วเบา จนค่อยๆ เผยให้เห็นตัวอักษรที่แกะสลักอยู่บนป้ายหลุมศพนั้น

ป้ายหลุมศพทำขึ้นจากหินอ่อน ด้านบนเขียนไว้อย่างเรียบง่ายว่า 'สุสานซย่าโหวอิง...มารดา ดูเฟยหยาง'

อย่าว่าแต่เอ่ยถึงสามีของซย่าโหวอิงเลย แม้กระทั่งวันเดือนปีเกิดของนางก็ได้สลักลงไปด้วยซ้ำ เกรงว่าคงจะมีความคับอกแค้นใจอยู่ในหัวใจของซย่าโหวอิงเป็นแน่ สามีจากไปไม่กลับมา ช่างกายนางนอกจากบุตรชายแล้วก็ไม่มีใครอื่นอีก ด้วยเหตุนี้จึงหักหาญใจสลักทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างโดยง่ายดาย

ดูเฟยหยางมองอวีนเขียนเมืองที่ยังคงตะลึงอึ้งงัน รู้ดีแก่ใจว่าเรื่องบางเรื่องต้องให้นางทำความเข้าใจด้วยตนเอง เขาเปิดห่อสัมภาระข้างๆ ออกหยิบของเช่นไห้วจากด้านในออกมาวางตรงหน้าหลุมศพ ต่อมาก็อหยิบดอกไม้แห้งช่อหนึ่งวางลงข้างๆ ป้ายหลุมศพอย่างระมัดระวัง ก่อนจะคุกเข่าทั้งสองข้างลงในทันที โชกศีระชะให้ป้ายหลุมศพอย่างเคารพนอบน้อมสามคำรบ ดวงตาทั้งสองข้างจ้องมองอักษรคำว่า 'ซย่าโหวอิง' บนป้าย

หลุมศพแห่งนี้วางอย่างแผ่ด้วยความเศร้าสร้อย

มือเล็กๆ คู่หนึ่งวางลงบนบ่าคู่เพยหยางอย่างนุ่มนวลอ่อนโยน พอเห็น เขาเงยหน้ามองตนด้วยความงุนงงราวกับเด็กน้อยก็มีปาน อวินเขียนเมิ่ง ก็พลันคลี้อยมอย่างอ่อนหวาน เอ่ยเตือนเสียงแผ่วว่า "ควรให้ข้าคำนับท่านแม่ ได้แล้ว"

สตรีที่พยายามสุดชีวิตเพื่อให้กำเนิดคู่เพยหยาง ไม่ว่าตอนมีชีวิตอยู่ในใจนางจะซุกซ่อนความโกรธเกลียดเคียดแค้นไว้มากเพียงใด แต่อย่างน้อยนางก็ยังรักบุตรของนาง นางได้มอบชีวิตให้คู่เพยหยาง ทำให้ตนเองได้พบกับเขาผู้เก่งกาจโดดเด่นเช่นนี้ อวินเขียนเมิ่งจึงยอมเกิดความเคารพต่อชายาไหวอิงจากกันบึงหัวใจเป็นธรรมดา

ส่วนคู่เพยหยางนั้นตกสู่ภวังค์ความคิดไปชั่วขณะ หากมิใช่เพราะ อวินเขียนเมิ่งเอ่ยเตือนขึ้น เขาก็คงนึกจุดประสงค์ที่พานางมาในวันนี้ไม่ออกจริงๆ

คู่เพยหยางลุกขึ้นประคองอวินเขียนเมิ่งให้คุกเข่าลงตรงหน้าหลุมศพ ดูเขาระดากอายนิดๆ จึงเอ่ยอย่างแข็งที่ออยู่บ้าง "ท่านแม่ นี่คือนิ่งเออร์ ลูกสะใภ้ของท่าน ลูกพานางมาเยี่ยมท่านแล้ว"

ได้ยินคำอธิบายของคู่เพยหยาง ในใจอวินเขียนเมิ่งก็เกิดความขบขันเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าอัครเสนาบดีผู้เหยียบย่างไปที่ใดที่นั่นต้องพินาศก็มีช่วงเวลาเก้อเขินกับเขาด้วย นางจึงอมยิ้มมุมปากพร้อมเอ่ยอย่างแผ่วเบา "ลูกสะใภ้เขียนเมิ่งคารวะท่านแม่ ท่านแม่วางใจเถิด ลูกสะใภ้จะปกป้องดูแลสามีเป็นอย่างดีแน่นอนเจ้าค่ะ"

พุดจบอวินเขียนเมิ่งก็โขกศีรษะให้กับป้ายหลุมศพนั้นอย่างพินอบ

พิเทาสามคำรบ จากนั้นก็ถูกฉู่เพยหยางพุ่งขึ้นมาทันที

"เมิ่งเออร์ ใครที่เหมายให้ภรรยาปกป้องสามีกัน เมื่อคุณเจ้าพูดผิดไปหรือไม่ว" ฉู่เพยหยางคิดเล็กคิดน้อยกับการใช้คำของอวินเขียนเมิ่งยี่ง เขาเล็กคิ้วเข้มข้างหนึ่งขึ้น ในแวตต่ายังเจือด้วยกลิ่นอายอันตราย

ทว่าสีหน้าที่สามารถทำให้คนอื่นตกใจกลัวได้นั้นเมื่ออยู่ต่อหน้าอวินเขียนเมิ่งกลับใช้ไม่ได้ผลแม้แต่กระฝักกรีน นางกระตบทำเบาๆ ดวงหน้าน้อยๆ หันไปหาป้ายหลุมศพทันที เอยด้วยความน้อยอกน้อยใจ "ท่านแม่สามีรังแกข้า"

เดิมทีฉู่เพยหยางยังรอให้อวินเขียนเมิ่งได้ตอบกลับด้วยซ้ำ แต่มีคาคิดคิตว่านางผู้ฉลาดเฉลียวซุกซนกลับกล่าวหาตนเองเสียอย่างนั้น ทำเอาฉู่เพยหยางรับมือไม่ทัน จึงกระซกนางเข้าสู่อ้อมกอดโดยพลัน จับใบหน้าเล็กๆ ที่ขุ่นเคืองนั้นหันกลับมา "ข้าไม่อนุญาตให้รบกวนการพักผ่อนของท่านแม่นะ"

ทันใดนั้นแวตตะลิ่งลานฉายวบบานกันบั้งดวงตาของอวินเขียนเมิ่ง ฉู่เพยหยางผู้ไปถึงกับเล่นละครไปกับตนเองด้วย แล้วยังจะมีหน้ามาพูดจาเปี่ยมคุณธรรมเช่นนี้อีก สมกับเป็นจิ้งจอกร้ายจริงๆ

"ความหมายของสามีคือภรรยาไปรบกวนการพักผ่อนของมารดาอย่างนั้นหรือ สามีรู้หรือไม่ว่หากแม่ด้วลูกสะใภ้ไม่ลงรอยกันนั้นก็เป็นเพราะถูกท่านยุแยงตะแคงรั่วแล้ว" ใครบ้างพูดจามั่วซั่วไม่เป็น คราวนี้คงถึงตาฉู่เพยหยางปวดศีรษะบ้างแล้ว

จริงดังคาค เมื่อได้อวินเขียนเมิ่งเอ่ยวาจาเช่นนี้ออกมา เบื้องลึกดวงตาฉู่เพยหยางก็ปรากฏความฉงนสนเท่ห้ ขณะกำลังจะเอ่ยย้อนถาม

ก็เห็นรอยยิ้มลำพองใจฉายฉายอยู่ในดวงตาของนาง จึงยอมปล่อยให้นาง
ไปก่อนชั่วคราว ครั้นแล้วเขาก็จัดเสื่อคลุมกันลมให้อีกฝ่ายก่อนจะมองไป
ทางป้ายหลุมศพแผ่นนั้น กล่าวอ้อลว่า "ท่านแม่ พวกเรากลับก่อนนะ
ขอรับ"

สิ้นคำจู่ๆ เขาก็อุ้มอวินเขียนเม็งทะยานขึ้นหลังม้าทันที

อวินเขียนเม็งมิได้เตรียมตัวเตรียมใจแม้แต่น้อย เขาทั้งสองห่างออก
จากพื้นดินอย่างกะทันหัน ร่างกายก็ลอยอยู่กลางอากาศ จึงยื่นแขน
ออกไปโอบคออุ้มเฟยหยางเอาไว้ตามสัญชาตญาณ ไม่ยอมปล่อยให้ตนเอง
ร่วงหล่นลง แต่กลับพบว่าริมฝีปากบางอันสวยงามนั้นกลับยกขึ้นอย่าง
ชั่วร้าย ทันใดนั้นนางพลันเข้าใจกระจ่างว่าเป็นการแก้แค้นเรื่องเมื่อครู่
นี้ของอุ้มเฟยหยาง

ดวงตาอวินเขียนเม็งราวกับจะพันไฟได้ แต่ในกันบึ้งหัวใจนั้นกลับ
สงบนิ่ง นางคลายมือทั้งสองข้างออกอย่างไม่รีรอ พานให้อุ้มเฟยหยาง
ตกใจจนกางแขนอีกข้างหนึ่งรวบเอวนางเอาไว้แน่น กระทั่งทั้งคู่นั่งลงบน
หลังม้าแล้วถึงได้ก้มหน้าลงถลึงตาใส่อวินเขียนเม็ง ตำหนักความใจกล้า
ของนางอย่างไร้สุ้มเสียง

ทว่าอวินเขียนเม็งกลับยกริมฝีปากเป็นรอยยิ้มแห่งชัยชนะ จากนั้น
จึงหลับตาพักผ่อนเพื่อป้องกันการลอบจู่โจมของอุ้มเฟยหยางอีกครา

อุ้มเฟยหยางมองดูรอยยิ้มลำพองใจบางๆ ตรงมุมปากนาง สายหน้า
ด้วยความเอ็นดู สาวน้อยนำชังผู้นี้ไม่ยอมตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบเลย
สักนิด แต่นี่กลับพาให้หัวใจทั้งดวงของเขาสั่นไหว เขาจะทุบตีก็ไม่ได้ จะ
ด่าทอก็มิได้ สุดท้ายก็ยังคงต้องตามใจนางอยู่ดี

ดูเฟยหยางถอนหายใจเบาๆ อย่างยอมรับชะตากรรม แขนยาว โอบรัดร่างกายของอวินเซียนเมิ่งเอาไว้ ดึงเชือกบังเหียนแล้วหนีบท้องม้า แน่น ทั้งสองขี่อาชาตัวเดียวกันลงจากเขา

"ระยะนี้แคว้นหนานสวินซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับเมืองโยวโจว ดูเหมือนจะมีการเคลื่อนไหวแปลกๆ" ระหว่างทางดูเฟยหยางก็เอ่ยขึ้น อย่างเรียบๆ

พออวินเซียนเมิ่งได้ยินหัวใจกลับพลันสะท้าน หันหน้าไปมอง ดูเฟยหยางทันที

ที่ว่าดูเฟยหยางกลับดึงเสื้อคลุมกันลมของนางให้เรียบร้อย แล้วถึง ค่อยเอ่ยต่อไปพร้อมรอยยิ้มจางๆ "กษัตริย์แห่งแคว้นหนานสวินทรงมี พระหลานามัยไม่สมบูรณ์แข็งแรงมาตั้งแต่เมื่อก่อน ตามรายงานที่สายสืบ แจ้งมา ยามนี้ในวังหลวงของแคว้นหนานสวินเริ่มมีเหตุการณ์แปลกๆ เกิดขึ้น น่ากลัวว่าคงมีคนเริ่มวางแผนแย่งชิงราชบัลลังก์แล้ว แต่หากเป็นเช่นนั้น เกรงว่าจะก่อให้เกิดสงครามที่ชายแดนตะวันตกเฉียงใต้ของซีฉู่ ในราชสำนัก วันนี้ก็หารือเรื่องนี้กัน ฝ่าบาทเองก็ทรงปวดพระเศียรกับเรื่องนี้มาก จะให้ มาอยู่อยู่กับการรับมือแคว้นหนานสวินต่างๆ ที่เพิ่งจะส่งราชทูตแคว้นเป่ย์ซี กลับไปคงไม่ได้ พอถึงเวลานั้นฝ่ายที่สูญเสียก็คงเป็นซีฉู่ สุดท้ายก็ต้องมี ราชโองการให้แม่ทัพผู้เว่ยเดินทางไปเมืองโยวโจวเพื่อสมทบกับท่านพ่อ ป้องกันชายแดน"

เมื่อเห็นว่าตอนนี้ดูเฟยหยางยังคงยิ้มออกมาได้ หัวใจอวินเซียนเมิ่ง ก็เป็นกังวลน้อยลง

กองทัพใต้บัญชาการของแม่ทัพผู้เว่ยในยามนี้เดิมทีเป็นเหล่าทหารที่

อุณวกัณฑ์ผู้เขียนเอง หากบอกว่านี่เป็นหน่วยของครุฑก็
ประจำตัวอุณวกัณฑ์คงไม่เกินไปนัก

ถ้าเกิดส่งกองทหารกองนี้ไปสู้รบกับหนานสวิน ด้วยนิสัยเจ้าคิด
เจ้าแค้นของแม่ทัพผู้เว่ย เกรงว่าทหารกองนี้คงจะต้องไปต่อสู้อันหน้า
เป็นแน่ พอถึงตอนนั้นก็สมดังที่คนบางกลุ่มในกองทัพที่อุณวกัณฑ์มาหมาย อาศัย
มือหนานสวินทำลายคนของอุณวกัณฑ์ให้หมดสิ้น เมื่อเวลานั้นมาถึง
กำลังอำนาจของอุณวกัณฑ์จะสั่นคลอนอย่างใหญ่หลวง นี่คงเป็นสิ่งที่
ฮ่องเต้หวี่เจี้ยนตี้ทรงปรารถนาจะทอดพระเนตรกระมัง

อวินเขียนเมื่อก่อนวิเคราะห์ทุกอย่างในใจอย่างรวดเร็ว จากนั้นมองไปทาง
อุณวกัณฑ์อย่างสุขุมเยือกเย็น ครั้นเห็นเขามีสีหน้าไม่ทุกข็อนก็รู้ว่าสิ่งที่
ที่ตนเองคิดเมื่อครู่ เขาคงจะกลั่นกรองความสัมพันธ์อันเป็นผลประโยชน์
เกี่ยวเนื่องกันเหล่านี้ได้มาตั้งแต่แรกแล้ว

ขณะที่ทั้งสองขี่ม้าผ่านถนนเส้นยาวก็ถูกเสียงอะอะโวยวายดังดู
ความสนใจไว้ ดูเหมือนจะเป็นเสียงทะเลาะโต้เถียงกันระหว่างหญิงสาว
และบุรุษหนุ่ม

อวินเขียนนั่งมองจากบนหลังม้า เห็นหญิงสาวดวงตาใสกระจ่าง
ฟันขาวสะอาด ท่าทางสดใสรุ่งเรือง เรือนร่างออรรมีทรวดทรงกำลังขึ้นวัย
ต่อว่าชีวิธางซึ่งอยู่ ส่วนญาติผู้พี่ซึ่งเป็นคนพูดน้อยมาตั้งแต่ไหนแต่ไรกลับ
เม้มปากจ้องมองหญิงสาวผู้นั้นด้วยสายตาเย็นชา ไม่ว่านางจะเอ่ยอะไร
เขาก็ไม่มีท่าทีตอบสนอง

"พวกเราลงไปดูกันเถิด" เห็นหญิงสาวผู้นั้นยื่นเท้าสะเอว อวินเขียนเมื่อก่อน

ก็ลอบถอนหายใจเฮือก อย่างไรก็ตามก็ให้ญาติผู้พี่ตนเสียเปรียบมิได้กระมัง
อีกทั้งเดิมทีชีวิตางชิงก็ไม่สันตการรับมือสตรีอยู่แล้ว ถ้าหากปล่อยให้
อีกฝ่ายพูดต่อไปเรื่อยๆ ญาติผู้พี่จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนกันเล่า

ดูเพยหยางเองก็ทิ้งความคิดเมื่อครู่ไปเช่นกัน ดวงตาปราดเปรี๊อง
เหลือบมองชีวิตางชิงแวบหนึ่ง จากนั้นจึงพยักหน้า ประคองอวั้นเซียนเมิ่ง
ลงจากหลังม้า

"ท่านนี่ประหลาดคนจริงๆ ตั้งนานแล้วยังไม่พูดแม้แต่คำเดียว
ท่านรู้หรือไม่ว่าเมื่อครู่ท่านชนไขในตะกร้าไผ่เข้าแตกหมดแล้ว" ทั้งสอง
เดินเข้าไปใกล้ทั้งคู่ที่ถูกคนห้อมล้อมอยู่ ต่อมาก็ได้ยินเสียงรวากับ
ธารน้ำพุไหลรินของหญิงสาวผู้นั้น เมื่อได้ยินเสียงนางแล้วไม่รู้สึกรู้ว่า
นางกำลังโต้เถียงกับผู้อื่นอยู่สักนิด แต่กลับโพร๊ะเสนาะหูเหมือนกำลัง
ร้องเพลงจิ้งเสี้ยมากกว่า

"ข้าขอโทษแล้วและสัญญาว่าจะชดใช้ค่าเสียหายให้ไยแม่นางต้อง
กัดไม่ปล่อยเช่นนี้ด้วย" ชีวิตางชิงเอ่ยปากอย่างปวดเคียรเวียนเกล้ายั้ง
คิดไม่ถึงว่าเจ้ากรรมอาญาผู้สูงศักดิ์อย่างเขาจะต้องมาพบเจอกับหญิงสาว
นิสัยพาลพาโลไร้เหตุผลเช่นนี้ นางรับคำขอโทษของเขาเอาไว้แต่กลับ
ดิ่งด้นไม่ยอมรับเงิน

"น่าขัน อย่าเอาเงินเหม็นๆ ของท่านมาดูหมิ่นผู้อื่นนะ ไขพวกนี้แม่ไก่
ที่มารดาฆ่าเลี้ยงเบ่งออกมาจะ ข้าจะนำไปให้พี่ชาย คุณค่าทางใจที่อยู่ใน
นั้นไหนเลยเงินเหม็นๆ ของท่านจะซื้อได้" นิ้วเรียวยเล็กของหญิงสาวผู้นั้น
ชี้ไปยังไขไก่ที่ถูกชนจนร่วงแตกบนพื้น กล่าวด้วยสีหน้าโกรธกริ้ว

นี่ทำให้อวั้นเซียนเมิ่งซึ่งเดิมทีคิดจะเข้าไปช่วยชีวิตางชิงแก้ไข

สถานการณ์เกือบผีซ้ำกลับในทันใด แล้วดึงอุเพยหยางให้ยืนดูทั้งสองคน ที่อยู่ตรงหน้าอยู่ในกลุ่มฝูงชน นางรู้สึกว่หาหญิงสาวผู้นั้นน่ารักยิ่ง อีกทั้งความรำคาญใจบนใบหน้าของชวีฉางซึ่งก็ยิ่งทำลายสีหน้าราวกับถูกฉีกด้วยน้ำแข็งเฉกเช่นวันวานของเขาทิ้งไป ร้อยปียากจะได้พบเห็นสักครั้ง อวินเขียนเมิ่งยอมต้องอยากชื่นชมให้เต็มที่

อุเพยหยางมีหรือจะไม่เข้าใจความคิดชั่วร้ายของอวินเขียนเมิ่ง เขายืนอยู่เป็นเพื่อนางท่ามกลางฝูงชนด้วยมุมปากอมยิ้ม มือทั้งสองข้างโอบนางให้อยู่ข้างกายตนเอง ไม่ให้คนรอบข้างมีโอกาสแตะต้องนางพร้อมกันนั้นก็มองดูสีหน้าชวีฉางซึ่งที่เริ่มเปลี่ยนสีด้วยใบหน้าประดับรอยยิ้มบางๆ

"แม่นางอย่าได้คิดจะเอาศอก ในเมื่อเป็นน้ำใจไมตรีจากผู้ให้ แม่นางก็ควรรักษาให้ดีๆ เหตุใดต้องเดินไปพลางเล่นไปพลางบนทางหลวงเช่นนี้เล่า โชคดีที่วันนี้ได้เจอข้า หากขวางทางรถม้าในวังเข้าแม่นางคงตายอย่างไม่ต้องสงสัยแน่นอน" โพร่สามานย์ นี่เป็นคำที่ปรากฏขึ้นในหัวสมองของชวีฉางซึ่งในเวลา

ทั้งที่เมื่อครู่หญิงสาวเดินกระโดดโลดเต้นอยู่บนทางหลวงอย่างไม่กลัวตายแท้ๆ พอถูกชนเข้าจะมากล่าวโทษผู้อื่นได้อย่างไร ตอนนีกลับทำงานหน้าย้ง ถึงขนาดผลึกความผิดทั้งหมดใส่ตน ทำให้ชวีฉางซึ่งเริ่มโต้ตอบกลับอย่างไม่ไว้หน้าสาวน้อยผู้นี้แม้แต่นิดเดียว

"คิดไม่ถึงว่าญาติผู้พี่จะมีวาทศิลป์ถึงเพียงนี้ แค่ประเดี้ยวเดียวก็หาช่องโหว่ได้แล้ว" ครั้นได้ยินถ้อยคำของชวีฉางซึ่ง อวินเขียนเมิ่งก็พยักหน้าด้วยความชื่นชม นึกถึงสตรีที่ถูกหยวนชิงโจ้ววิ่งไล่ตามบนทางหลวงเมื่อ

ปีก่อน หากตอนนั้นมิใช่เพราะตนเองกับจีซูอวีขัดขวางไว้ ฉวีกงคงจะต้อง
สั่งให้ชั้นที่ผู้น้อยโดยสตรีนางนั้นจนตายทั้งเป็นแน่นอน

ดูเพยหยางเพียงแค่นี้ก็ยิ่งมั่นใจว่าไม่เอ่ยวาจาใดๆ หากชวีฉางซิงเป็น
นางสาวจากฟาง* จริงๆ ละก็ ตนเองจะเอาเธอมาใช้งานอยู่ข้างกายได้อย่างไร
คนไม่มีสมองพอเข้าสู่สนามรบ นอกจากตายก็ไม่มีทางเลือกอื่นฯ อีก

"ท่าน...ท่านอาศัยอะไรมาใช้อำนาจข่มขู่ผู้อื่น" หญิงสาวปลี่ยนเปลี่ยน
ท่าทีก้าวร้าวรุนแรงเมื่อครู่ ดวงตาทั้งสองข้างแดงก่ำอย่างน่าเวทนา มือบิด
ผ้าเช็ดหน้าสะอื้นกล่าวเสียงแผ่วเบา

เพียงแต่คนในเมืองหลวงนี้ต่างก็รู้จักชวีฉางซิงกันไม่มากนักน้อย และ
มีคนไม่น้อยที่เคยเห็นชวีฉางซิงมาก่อน กอปรกับชวีฉางซิงเป็นขุนนาง
มือสะอาด อีกอย่างจวนผู้ก่อกองก็ยังช่วยสงเคราะห์ราษฎรทุกปี สำหรับ
คำประณามของแม่นางน้อยผู้นี้ไม่มีใครออกมาต่อว่าโจมตีชวีฉางซิง
สักคน ทั้งยังรู้สึกเบือนหน้ามากเสียด้วยซ้ำไป กลุ่มคนจึงค่อยๆ แยกย้าย
กระจัดกระจายกันไป

"เอ?" เด็กสาวผู้นั้นเห็นคำตอบว่าพลางสะอื้นให้ของตนเองไม่ได้
รับปฏิกริยาตอบกลับจึงเงยหน้าขึ้นมาด้วยความมุงนงในทันใด แต่กลับ
เห็นว่าด้านหลังบุรุษตรงหน้ามีชายหญิงคู่หนึ่งที่ดวงตาเจิดจ้าเป็นประกาย
ยืนอยู่ ยามนี้ทั้งสองกำลังอมยิ้มจ้องมองตนเอง ทำให้สาวน้อยรู้สึกราวกับ
ตนเองถูกมองทะลุปรุโปร่งก็ไม่ปาน หัวใจสะท้านเฮือกเบาๆ

"อวีเออร์?" ยามนี้มีเสียงร้องอย่างเร่งร้อนดังขึ้นจากที่ไกลๆ

เด็กสาวผู้นั้นได้ยिनเสียงที่คุ้นเคยก็หันกายกลับไปทันที เห็นคนที่

* นางสาวจากฟาง เปรียบถึงคนใจเขลา ไม่เป็นได้เป็นพวย

กำลังวิ่งเข้ามาหากวักมือเรียกแรงๆ จึงตอบกลับเสียงใส "ท่านพี่"

เมื่ออีกสามคนที่เหลือเห็นผู้ที่วิ่งเข้ามา ในดวงตาต่างก็ปรากฏแววประหลาดใจ

"ผู้น้อยคารวะอัครเสนาบดีผู้ สูหยิน ได้เท่าซวี" หานเซ่อที่เดินเข้ามา ใกล้ทั้งสามคนมองเห็นใบหน้าคนตรงหน้าชัดเต็มตาเช่นเดียวกันจึงเอ่ยทำความเคารพอย่างนอบน้อมทันที

"ท่านพี่?" สาวน้อยผู้นั้นมองพี่ชายของตนเองด้วยความฉงนสนเท่ห์ จากนั้นก็หันไปหาคนที่อยู่เบื้องหน้าอย่างเข้าใจแจ่มแจ้ง ใจเต็มระรัวขึ้นอย่างฉับพลัน ก่อนจะเหลือบมองไข่ไกที่ถูกกระแทกแตกอยู่บนพื้นแวนหนึ่ง ในใจเริ่มขัดแย้งกันขึ้นมาชั่วขณะ

ซวีฉางซิงมิได้มีเวลาเหลือเพื่อมาสิ้นเปลืองกับเรื่องเล็กๆ พอหันกายไปก็พบว่าคู่เพยหยางกับอวิ้นเซียนเม็งกำลังจดจ้องเขาไม่ว่างตา จึงเอ่ยขอตัวลาทันที เขาทะยานร่างขึ้นหลังม้าแล้วห้อยตะบิ้งไปยังกรมอาญาโดยเร็ว

"คิดไม่ถึงว่าใต้ทำหานั้นจะมีน้องสาวที่ร่าเริงและน่ารักเช่นนี้" เมื่อเห็นซวีฉางซิงหนีไปแล้ว อวิ้นเซียนเม็งก็ทำได้เพียงเพ่งความสนใจไปที่ หานเซ่อ

"น้องเล็กซุกซนมาตั้งแต่เด็ก ถ้าหากล่วงเกินท่านอัครเสนาบดีกับ สูหยินเข้า ขอท่านทั้งสองโปรดอภัยด้วย" หานเซ่อตอบกลับอย่างระมัดระวัง แตกต่างจากความใสซื่อบริสุทธิ์ของน้องสาวเขาเมื่อครูนี้อารวพ้ากับเหว

"ได้เท่าเกรงใจกันเกินไปแล้ว แต่ว่าคนที่ม่เรื่องเข้าใจผิดกับคุณหนู หานกลับเป็นญาติผู้พี่ของข้า ในเมื่อวันนี้เป็นวันที่พวกเราได้ทำหานั้นน้องได้

อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน พวกเราก็ไม่รบกวนแล้ว" อวินเขียนเม้มมอง
คุณหนูหนานที่ขมวดคิ้วมุ่นอีกครั้งก่อนจะอมยิ้มหมุนกายเดินจากไป

73

ชีแนะกุยเฟย

"คุณหนู มีคนกลุ่มหนึ่งมาหาที่หน้าประตูจวน บอกว่าอยากพบท่าน กับท่านอัครเสนาบดีเจ้าคะ" อิงชยาเดินเข้ามาด้วยผีเท้าเร็วรี่ ครั้นเห็น อวินเขียนเมิ่งกำลังกินอาหารเข้าอยู่จึงรีบทำความเคารพทันที จากนั้นก็ กล่าวรายงานอย่างรวดเร็ว

"ผู้ใดกัน" อวินเขียนเมิ่งวางถ้วยและตะเกียบในมือลง รับผ้าที่มู่ซุน ส่งมาให้เช็ดมุมปาก เอ่ยถามด้วยความมึนงงเล็กน้อย

เพราะถึงอย่างไรคนในเมืองหลวงที่กล้ามาหาเรื่องหน้าประตูจวน อัครเสนาบดีชั้น นอกจากคู่ฮ่องแล้วก็ไม่มีคนที่สองอีก

"บ่าวก็ไม่ทราบเหมือนกันเจ้าคะ แต่เมื่อครู่แม่มนั่งซึ่งกวนได้ข่าวก็เลย เข้าไปจัดการก่อนแล้วเจ้าคะ" อิงชยาส่ายหน้าตามความเป็นจริง เพียงแต่นางรู้สึกสนใจในเครื่องแต่งกายของคนกลุ่มนั้นอยู่บ้าง "คุณหนู บ่าว เห็นแม่นางน้อยที่ยืนเคาะประตูอยู่หน้าจวนแต่งกายแตกต่างจากพวกเรา

โดยสิ้นเชิง ออกจะคล้ายกับชนต่างเผ่าอยู่สักหน่อย"

เมื่อได้ยินคำว่า 'ชนต่างเผ่า' ของอิงชยา ในสมองของอวินเขียนเมื่อกี้ผุดคำว่า 'เผ่าชยาโหว' อย่างไม่ต้องคิด ความสงบเยือกเย็นบนใบหน้าค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นหนักแน่นจริงจัง นางลุกขึ้นโดยเร็ว ก้าวออกไปจากประตูห้องอย่างว่องไวภายใต้สายตาของเหล่าสาวใช้ เดินไปยังประตูใหญ่ของจวนอัครเสนาบดีคู่นั้นที่

ครั้นเดินมาถึงหน้าประตูใหญ่ก็เห็นพ่อบ้านหงกำลังสั่งให้คนเปิดประตูหลักของจวนอัครเสนาบดีคู่นั้น ท่านผู้เฒ่าอายุเจ็ดสิบปีผู้หนึ่งยืนอยู่นอกประตูหลักที่ค่อยๆ เปิดออกอย่างช้าๆ ซ้ำงายของเขามีเด็กสาวเยาว์วัยผู้หนึ่งยืนอยู่ด้วย แวดตาของท่านผู้เฒ่าผู้นั้นคมกริบพร้อมทั้งแฝงด้วยความเฉียบแหลมที่สั่งสมมาเป็นระยะเวลายาวนานและความสุขุมสงบราบเรียบราวกับผิวน้ำ กาลเวลาได้ทิ้งร่องลึกมากมายเอาไว้บนใบหน้าของเขา แต่ดูออกได้ไม่ยากว่าเมื่อครั้งยังหนุ่มเขาต้องเป็นบุรุษหล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์ผู้หนึ่งเป็นแน่ แม้อายุจะมากแล้วทว่าแผ่นหลังของเขากลับเหยียดตรงดุจต้นสน ทุกฝีก้าวที่เหยียบย่างลงบนขั้นบันไดล้วนเจือด้วยความสุขุมและเยือกเย็นที่สั่งสมผ่านกาลเวลา ความน่าเกรงขามที่แผ่กระจายออกมาจากร่างทำให้คนรู้สึกหวั่นเกรงไปโดยปริยาย นางกัมศิระทำความเคารพท่านผู้เฒ่าเบื้องหน้าอย่างมีอาจควบคุมตนเองได้

ส่วนเด็กสาวที่อยู่ข้างกายเขากลับอยู่ในวัยบุปผาแรกแย้ม บนดวงหน้าสดใสเปี่ยมด้วยรอยยิ้มแห่งวัยเยาว์ ถึงแม้อายุไม่มาก แต่พอเห็นนางประคองท่านผู้เฒ่าอย่างระมัดระวังก็ดูออกว่านางจะต้องเป็นคนกตัญญู รู้คุณเป็นแน่แท้

ดวงตาใสกระจ่างเปี่ยมยิ้มคูนั่นชวนให้คนตราตรึงใจไม่รู้ลืมยิ่งกว่า ดวงตาคู่งามที่ซุกซ่อนด้วยความทะเยอทะยานเหล่านั้นเสียอีก ผิวพรรณ ขาวนวลเนียนราวกับหิมะมีสีชมพูระเรื่อ คิ้วโบยพลิ้วดำเข้มโดยไม่ต้อง เขียน กลีบปากแดงเปล่งปลั่งโดยมิต้องแต้มชาด เสกสรรออกมาเป็น หญิงงามเลอโฉมผู้หนึ่ง

เมื่อสังเกตดูเสื้อผ้าการแต่งกายของนางอีกครั้ง อารมณ์ที่นางสวมใส่ แตกต่างจากชุดแขนกว้างอันสวยสดงดงามของหญิงสาวในเมืองหลวง โดยสิ้นเชิง เสื้อและกระโปรงบนร่างเด็กสาวมีแขนแคบ ชุดแนบลำตัว เนื้อผ้าหาใช้ผ้าใหม่ล้ำค่าหายากแต่อย่างใด ทว่ากลับใช้ผ้ายที่สวมใส่ สบายและไหมทอรวมเข้าด้วยกัน สีเส้นสดใสสวยสะพรั่งเป็นที่สุด

เมื่อเห็นคนทั้งสองค่อยๆ เดินเข้ามาทางประตูใหญ่ของจวน อัครเสนาบดี ในใจอวินเขียนเมื่อก็ค่อยๆ ได้ข้อสรุปว่าพวกเขามีฐานะใด จึงพาบรรดาสาวใช้ที่อยู่ด้านหลังเดินเข้าไปรออยู่หลังประตูใหญ่จวน อัครเสนาบดีทันที นางยอบเข้าทั้งสองข้างลงเล็กน้อย แสดงความเคารพ ท่านผู้เฒ่าอย่างนอบน้อม "หลานสะใภ้คารวะท่านตาเจ้าค่ะ"

ผีเท้าที่กำลังก้าวเดินไปข้างหน้าชะงักน้อยๆ เพราะการปรากฏตัวของอวินเขียนเมื่อก ท่านผู้เฒ่าจึงมาที่นางด้วยสายตาเฉียบคม มองสำรวจ หญิงสาวที่ทำความเคารพตนอย่างละเอียดลออ รู้สึกเพียงว่าอวินเขียนเมื่อก อายุยังไม่มาก แต่ทว่าสรรพางค์กายแผ่กระจายกลิ่นอายภูมิฐาน เมื่อเผชิญหน้ากับคนที่เพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรกก็สามารถรับมือได้อย่างสุขุมเยือกเย็น กลิ่นอายที่แผ่ออกมามีใช่ความเยือกหยิ่งและมีใช่ความร้อนรน ทั้งยังรักษา ท่วงท่าทำความเคารพเอาไว้โดยตลอดหากยังมีได้รับคำอนุญาตจากเขา

ทำให้ดวงตาราบเรียบราวกับผิวน้ำในทะเลสาบของท่านผู้เฒ่าฉายรอยยิ้มผ่านรูป

ส่วนเด็กสาวที่อยู่ข้างกายเขานั้นเบิกตากว้างจ้องมองอวินเซียนเมิ่ง ความพิงพอใจปรากฏขึ้นในดวงตา ก่อนจะปล่อยมือจากการประคองท่านผู้เฒ่าออกแล้วเดินไปข้างๆ อวินเซียนเมิ่งพร้อมกล่าวยิ้มๆ "ท่านปู่ นี่จะต้องเป็นที่สะใภ้แน่ๆ เลย"

"ลูกขึ้นเถิด" กระทั่งบัดนี้ท่านผู้เฒ่าถึงได้เอ่ยขึ้นอย่างเนิบช้า ทุกคนรู้สึกว้าวเสียวของเขานั้นท่วมต่า แตกต่างจากเสียงก้องกังวานของชู่อ๋องอย่างชัดเจน ดูจากความประทับใจที่ท่านผู้เฒ่ามอบให้ทุกคน หัวหน้าเผ่าชยาโหวผู้นี้จะต้องเป็นผู้มีอุปนิสัยใจคอสุขุมหนักแน่นเป็นแน่ ต่างจากนิสัยขวางโลกของชู่หนานซานราวฟ้ากับเหว

"หลานสะใภ้มาช้า ขอท่านตาโปรดอภัย" หัวหน้าเผ่าชยาโหวผู้นี้มีนัยน์ตาปราดเปรื่องเฉียบแหลม นิสัยดีหรือร้ายมิอาจหลบซ่อนจากดวงตาราวเหยี่ยวคู่นี้ได้ การเสแสร้งทั้งหมดล้วนเปล่าประโยชน์เมื่ออยู่ต่อหน้าท่านผู้เฒ่า อวินเซียนเมิ่งมิได้หวังจะได้รับการยอมรับจากทุกคน เพียงแค่แสดงความจริงใจของตนต่อหน้าญาติพี่น้องของชู่เพียหยางเท่านั้น

"เพียหยางเล่า" ท่านผู้เฒ่ากลับเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเมื่อเห็นว่าในจวนอัศวินเสนาบดีชู่อันกว้างขวางกลับมีเพียงอดีตผู้คุมเสี่ยวที่เอ่ยถามนั้น เจือด้วยความเป็นห่วงเป็นใยจางๆ

อวินเซียนเมิ่งกลับเข้าใจอุปนิสัยใจคอของท่านผู้เฒ่าขึ้นมาบ้างจากวาจาของเขา ดูท่าทางหัวหน้าเผ่าชยาโหวผู้นี้คงจะคล้ายกันกับชู่อ๋อง ล้วนมิใช่คนที่สนใจขนบธรรมเนียมด้วยกันทั้งคู่ มิเช่นนั้นจะมีหรือจะไม่ชักใช้

ไล่เสียงความผิดที่ตนเองต้อนรับบพร่อง

ภายใต้แนวความคิดบุรุษเป็นใหญ่สตรีเป็นรองซึ่งฝังรากลึกในยุคโบราณนี้ ข้างกายท่านผู้เฒ่ากลับพาหลานสาวแท้ๆ ของตนมาด้วยเพียงคนเดียว กอปรกับเมื่อวานฉันเพิ่งหยางก็บอกว่าชยาโหวอิงเป็นบุตรสาวที่ท่านผู้เฒ่ารักสุดหัวใจ เพื่อความสุขของบุตรสาว ถึงกับคัดเลือกรายการยากเย็นแสนเข็ญจนเลือกได้ฉันคนเดียวในที่สุด

แต่สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง ถึงแม้ฉันจะมีชาติตระกูลที่ดีแต่กลับมีโชสามี่ที่ดี เสียตายก็แต่สตรีผู้มีทั้งรูปโฉมและความสามารถไม่เป็นรองใครอย่างชยาโหวอิง

"เรียนท่านตา สามี่ไปประชุมขุนนางตั้งแต่เช้าตรู่ ราวๆ เที่ยงวันน่าจะกลับจวน เชิญท่านตาเข้ามาพักผ่อนก่อนเถิด" กล่าวจบอวินเขียนเมิ่งก็คลี่ยิ้มให้เด็กสาวอย่างเป็นมิตร ก่อนจะพาทุกคนเดินไปยังห้องโถงใหญ่ในจวน

"พี่สะใภ้ ข้าชื่อว่าชยาโหวอันเออร์ บิดาข้าเป็นบุตรชายคนโตของท่านปู่ ชยาโหวหย่ง แต่ท่านพ่อคอยอยู่จัดการธุระปะปังในเฝ้า จึงให้ข้าเดินทางมาพร้อมกับท่านปู่" ชยาโหวอันเออร์เป็นสาวน้อยที่สดใสว่าเรื่องพอเห็นท่วงท่าสงบบเยือกเย็นของอวินเขียนเมิ่ง โฉมหน้าชยาโหวอันเออร์ก็พลันชื่นชมเป็นล้นพ้น โดยเฉพาะยามที่อวินเขียนเมิ่งเผชิญหน้ากับท่านปู่แล้วสามารถรับมือได้อย่างคล่องแคล่วก็ยิ่งทำให้ชยาโหวอันเออร์นับถือเลื่อมใสเป็นอย่างมาก นางคลั่งแค้นอวินเขียนเมิ่งอย่างเป็นกันเอง เดินไปยังห้องโถงใหญ่ของจวนอัครเสนาบดีผู้พร้อมๆ กัน

อวินเขียนเมิ่งมองดูท่าทางชยาโหวอันเออร์เกาะเกี่ยวตนเอง รอยยิ้ม

ก็พลันวาบผ่านในหัวใจ เชื่อดด้วยสัญชาตญาณว่าชยาโหวอันเออร์จะต้องเป็นเด็กสาวที่นิสัยเปิดเผยตรงไปตรงมาเป็นแน่ จึงกล่าวยิ้มๆ "น้องอันเออร์เดินทางมาเหนื่อยๆ ประเดี๋ยวข้าจะให้พวกสาวใช้พาเจ้าไปพักผ่อนที่ห้อง"

ทว่าชยาโหวอันเออร์มีท่าที่เหน็ดเหนื่อยเมื่อแยกล้อเสียวที่ไหนกัน ดวงตากกลมแป้นของนางคู้้นั้นมองซ้ายมองขวาสังเกตทุกสิ่งทุกอย่างในจวน อัครเสนาบดีผู้สุดท้ายก็นูปากพลางบ่นกระปอดกระแปด "พี่สะใภ้ ถ้าหากญาติผู้พี่มิได้แต่งท่านเป็นภรรยา จวนอัครเสนาบดีผู้นี้ดูแล้วก็เหมือนอาการจริงๆ นั่นแหละ ในจวนไม่เห็นดอกไม้เลยแม้แต่ดอกเดียว ไหนเลยจะสู้ทัศนียภาพธรรมชาติที่เมืองลั่วเฉิงของเราได้"

"อันเออร์" ได้ยินวาทจาตรงไปตรงมาของชยาโหวอันเออร์ หัวหน้าเผ่าชยาโหวก็เอ่ยเสียงเฉียบทันที พานให้นางตกใจจนแลบลิ้นให้อวินเขียนเมิ่งอย่างซุกซนในทันใด ทั้งยังย่นจมูกใส่แผ่นหลังของหัวหน้าเผ่าชยาโหวอีกด้วย ทว่านางก็เงยปากตามการตักเตือนของท่านผู้เฒ่าอยู่ดี

อวินเขียนเมิ่งมองดูสีหน้าเปิดเผยชัดตรงของชยาโหวอันเออร์จากนั้นก็ตบหลังมีอนางเบาๆ เอ่ยเสียงค่อยว่า "เดี๋ยวหากเจ้ารู้สึกว่เรื้อนพักของตนไม่ถูกใจก็ค่อยสั่งให้พวกสาวใช้ปลูกต้นไม้ก็ได้ อย่าทนลำบากตนเองเลย"

ชยาโหวอันเออร์ฟังความอาทรที่อวินเขียนเมิ่งมีต่อตนเองออก จึงผงกศีรษะพร้อมรอยยิ้มกลั่นไบน้หน้าโดยพลัน ทำปากพูดกับอวินเขียนเมิ่งโดยไร้เสียงว่า 'ขอบคุณ'

นอกจากหัวหน้าเผ่าชยาโหวพาชยาโหวอันเออร์มาแล้ว ครั้งนี้ยังพาคณสนิทมไปด้วยสี่สิบคน ทหารองครักษ์อีกสามร้อยนาย

เนื่องจากมีคนเป็นจำนวนมาก อวินเขียนเมิ่งจึงสั่งให้พ่อบ้านหง

จัดให้คนอื่นๆ ที่เหลือพักในเรือนด้านตะวันตกของจวนอัครเสนาบดีคู่ ส่วนหัวหน้าเผ่าชยาโหวและชยาโหวอันเออร์พักอยู่ในเรือนด้านใน พร้อมกันนั้นยังส่งสาวใช้ที่ทำงานคล่องแคล่วจำนวนหนึ่งไปคอยปรนนิบัติรับใช้ชยาโหวอันเออร์ด้วย

หลังจากจัดการทุกอย่างเสร็จสิ้นเรียบร้อย อวินเขียนเมิ่งถึงค่อยนั่งลงตรงข้ามชยาโหวอันเออร์ ยกขาปีฬัวซุนขึ้นเลิศขึ้นจับหนึ่งอีก กระทั่งน้ำชาหอมกลิ่นคอกไหลลงสู่ท้องจึงค่อยๆ เอ่ยปากขึ้น "ท่านตากับน้องอันเออร์เดินทางมาเหน็ดเหนื่อย ต้องพักผ่อนอยู่ในจวนอัครเสนาบดีนานๆ นะ เจ้าคะ พวกเราจะได้แสดงความกตัญญูให้มากๆ หน่อย"

เห็นอวินเขียนเมิ่งกล่าวเช่นนี้ สายตาของหัวหน้าเผ่าชยาโหวซึ่งเดิมทีทอดมองออกไปเบื้องหน้าเบนกลับมาหาอวินเขียนเมิ่งในชั่วพริบตา เห็นนางอมยิ้มมุมปาก สายตาสงบนิ่ง นั่งตัวตรงอยู่อีกด้านอย่างเงียบๆ ไม่มีท่าที่เกร็งๆ หรือกระวนกระวาย ในใจก็ยังชอบออกชอบใจอวินเขียนเมิ่งมากขึ้นไม่น้อย เพียงแต่เขาเป็นหัวหน้าเผ่ามาชั่วชีวิต ย่อมฝึกฝนจนสีหน้าเคร่งขรึมอย่างมีอาจแปรเปลี่ยนได้เป็นธรรมดา แต่สายตากลับอ่อนโยนลง ก่อนจะพยักหน้าให้อวินเขียนเมิ่ง

"ฮ่าๆๆ" ภายในห้องโถงที่เดิมที่เงียบสงบกลับมีเสียงหัวเราะเบิกบานอันก้องกังวานดังลอยเข้ามา

อวินเขียนเมิ่งได้ยืนก็รู้ทันทีว่าเป็นคู่หนานชาน จึงวางถ้วยชาในมือลงแล้วลุกขึ้นยืน ดวงตาทั้งสองข้างมองผ่านประตูที่ถูกลูกเปิดออก ก่อนจะทำความเคารพให้คู่หนานชาน "เมิ่งเออร์คารวะท่านปู่เจ้าคะ"

"ยายหนูรีบลุกขึ้นเถิด ไม่ต้องเหนื่อยไปหรอก" คู่หนานชานสาวเท้า

ก้าวเข้ามาในห้องโถงใหญ่ เมื่อได้เห็นอวินเขียนเมื่อกี้ยิ่งเบิกบานใจมากขึ้นกว่าเดิม

"อันเออร์คาร์วะท่านปู่ต้องเจ้าคะ" แม้ว่าซย่าโหวอันเออร์นีสัยอยู่ไม่สุขแต่ก็รั้งจักขนมมารยาท ยิ่งกว่านั้นชู่หนานซานยังเป็นปู่ของญาติผู้พี่นางอีกด้วย ในใจจึงสนิทชิดเชื้อกับชู่ต้องมากยิ่งขึ้นเป็นธรรมดา

"เด็กน้อย คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะตามปู่เจ้ามาด้วย เดี่ยววันหลังปู่จะเป็นเจ้ามือเลี้ยงรับรองพวกเจ้าเอง" เห็นซย่าโหวอันเออร์ทำความเคารพตบชู่หนานซานก็พูดจาใหญ่โตทันที เพียงแต่สุดท้ายสายตาก็ตกกระทบลงบนร่างของหัวหน้าเผ่าซย่าโหวอยู่ดี "พี่ชาย ในที่สุดท่านก็มา ชำระคอยให้ท่านมาเยือนมาโดยตลอด"

พูดจบชู่หนานซานก็เดินเข้าไปกอดหัวหน้าเผ่าซย่าโหว ทว่ากลับถูกเขาเบี่ยงหลบ

"ไม่เจอกันเดือนเดียว ท่านต้องกลับมาทำตัวสนิทสนมมากขึ้นทุกที" หัวหน้าเผ่าซย่าโหวค่อนข้างแคะการกระทำของชู่หนานซานเมื่อครู่ด้วยสีหน้าเฉยเมย จากนั้นเขาก็กลับไปนั่งบนตำแหน่งประธานอีกครั้ง

ที่ว่าชู่หนานซานกลับนั่งลงข้างหัวหน้าเผ่าซย่าโหวอย่างมีใครใส่ใจนัก ยกขาที่สาวใช้ประคองส่งให้ขึ้นตมหนึ่งอีกแล้วจึงเปิดปากกล่าวว่า "ข้าเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร พี่ชายต่างหากที่มีกำลังวังชามากขึ้นทุกที"

ได้ยินคำตอบอย่างไม่เดือดไม่ร้อนของชู่หนานซาน หัวหน้าเผ่าซย่าโหวก็เก็บหนามแหลมคมที่สะไว้ทั่วร่างลง เอ่ยระคนความกุ่มอกกุ่มใจ "อายุมากแล้ว ยังมีกำลังวังชาที่ไหนอีกเล่า ที่เข้าเมืองหลวง

ครั้งนี้ก็เพียงเพราะอยากไปเยี่ยมอิงเออร์ของข้าสักหน่อย ผ่านมาเนิ่นนานหลายปี แต่คนเป็นบิดาอย่างข้ากลับมิได้ไปพบบางเลยแม้แต่ครั้งเดียว"

พูดถึงท่อนสุดท้าย หัวหน้าเผ่าชยาโหวก็ยากจะระงับอารมณ์ให้สงบได้

ปีนั้นเขามอบบุตรสาวสุดที่รักให้แต่งงานกับฉู่เหย แต่สุดท้ายชยาโหวก็กลับเสียชีวิตเนื่องจากคลอดบุตรยาก ทำให้คนผมขาวอย่างเขาต้องส่งศพคนผมดำ และยังทำให้ฉู่เหยหยางไม่มีมารดาคอยประคบประหงมเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก สิ่งนี้ทำให้หัวใจของหัวหน้าเผ่าชยาโหวเจ็บปวดยากจะพรรณนา จึงมีแปลกที่ท่าทีของเขาต่อฉู่อ่องเมื่อครั้งนี้ถึงได้เฉยชานั่น สาเหตุที่เขาพานโกรธคงมีแต่คนที่เกี่ยวข้องเท่านั้นที่เข้าใจดีที่สุด

วาทะของเขาทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าฉู่อ่องหุบลง จมดิ่งอยู่ในวงค์แห่งความเสียใจ

ทว่าสิ่งที่มีมากกว่านั้นก็คือความรู้สึกผิด พอนึกถึงเรื่องของบุตรชายตนเองในกาลก่อน ในใจฉู่อ่องก็ทั้งอับอายทั้งโกรธแค้นจนยากจะบรรยาย

ยามนี้มานประดูในท้องโถงถูกเลิกขึ้น ฉู่เหยหยางเดินเข้ามาพร้อมกับไอนหนาวเย็นทั่วร่าง เมื่อเขาเห็นหัวหน้าเผ่าชยาโหวก็คุกเข่าข้างเดียวพลางกล่าวเสียงดังฟังชัด "หลานคารวะท่านดาขอรับ"

"เออละๆ ลูกขึ้นเถิด" พอเห็นลูกชายเพียงคนเดียวของบุตรสาวหัวหน้าเผ่าชยาโหวก็ยอมดีอกดีใจเป็นธรรมดา จึงลุกขึ้นยืนประคองฉู่เหยหยางขึ้นมาทันใด มองสำรวจเขาขึ้นลงอยู่พักหนึ่งแล้วจึงพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

มองดูตาดาลานคู่นี้สนทนากันอย่างสนุกสนาน สีหน้าของคู่อองก็หม่นหมองลง ในสมองหวนนึกถึงภาพฉากทุกครั้งที่อยู่เพยหยางพบตน หากไม่ตวาดก็ขับไล่ไล่ส่ง มีหรือจะคุกเข่าให้อย่างตอนพบกับหัวหน้าเผ่าชยาโหวเช่นนี้ ทันใดนั้นเขาพลันรู้สึกน้อยอกน้อยใจ ถึงขนาดสงสัยว่าการตัดสินใจของตนในตอนนั้นถูกหรือผิดกันแน่ หากรู้อย่างนี้ตั้งแต่แรกไม่ให้ครอบครัวชยาโหวเข้าเมืองหลวงเสียก็ดี พาให้ตนเองอึดอัดใจเสียเปล่าๆ

ฤกษ์งามยามดีเทศกาลหยวนเซียว* ยังไม่ทันถึงราตรีกาล บนถนนสายยาวก็มีโคมไฟหลากสีสันรูปร่างต่างๆ นานาแขวนเต็มไปหมด ครั้นทอดสายตามองดู ถนนทั้งสายก็กลับกลายเป็นทะเลโคมไฟไปเสียแล้ว

คู่อองเพยหยางกับหัวหน้าเผ่าชยาโหวเข้าวังไปร่วมประชุมขุนนางตั้งแต่เช้าตรู่พร้อมกัน พอล่วงเข้ายามเที่ยง อวินเซียนเมิ่งก็พาชยาโหวอันเอ๋อร์นั่งรถม้ามุ่งหน้าไปยังพระราชวัง

อวินเซียนเมิ่งบอกข้อควรระวังของตำหนักในให้ชยาโหวอันเอ๋อร์ฟังทีละอย่างๆ ให้นางจดจำใส่ใจไว้ให้แม่นยำ พอถึงตอนนั้นจะได้ไม่ล่วงเกินผู้สูงศักดิ์ในวังเหล่านั้นเข้า

ที่บังเอิญก็คือพอเข้าวังมาเพิ่งจะลงจากรถม้า อวินเซียนเมิ่งก็เห็นจี้ซู่อวี่และซวีเพยชิงกำลังประคองกู่เหล่าไท่จวินเดินลงมาจากรถม้า จึงพาชยาโหวอันเอ๋อร์เข้าไปคารวะทันที

* เทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนอ้ายตามปฏิทินจันทรคติของจีน ซึ่งเป็นคืนแรกของปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอยซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจัดเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟและเล่นทายปริศนาหมี เรียกอีกชื่อว่เทศกาลโคมไฟ

"เม็งเออร์ นี่คือนาติผู้เฒ่าของอัครเสนาบดีผู้?" ชวีเพยซิงพิณิจมอง
ซยาโหวอันเออร์พลางเอ่ยขึ้น

ได้ยินเช่นนั้นอวินเขียนเม็งก็พยักหน้า แยมยิ้มพร้อมกับแนะนำ
ทั้งสองฝ่ายให้รู้จักกัน ยามนี้ซยาโหวอันเออร์เองก็เก็บงำกลืนอายเอื้อระเหย
ลอยชายบนร่าง จัดท่วงท่าลีลาขององค์หญิงเผ่าซยาโหวออกมา ทำความ
เคารพผู้เฒ่าไท่จวินและจีซู่เอี้อย่างอ่อนน้อมต่อมตน

"อูฮูฮิน นายของพวกเราเรียนเชิญท่านขอรับ" เวลานี้เองชั้นที่น้อย
ที่ไม่คุ่นหน้าผู้หนึ่งได้เดินเข้ามา กระซิบที่ข้างหูอวินเขียนเม็งด้วยเสียง
แผ่วเบา

อวินเขียนเม็งมองดูชั้นที่น้อยแวบหนึ่ง ดวงตาเผยความระแวงสงสัย
หากไทเฮาทรงเป็นคนเชิญก็จะส่งฉวิกงกงมาเท่านั้น นอกจากนี้ยังมี
ท่านยายอยู่ด้วย ฉวิกงกงคงมิกล้ามาเชิญตนเองไปอย่างใจแจ้งกระมัง

"ไม่ทราบว่าคุณนายของเจ้าคือ?" หากมิใช่ไทเฮาแล้วเป็นผู้ใดกัน

ชั้นที่น้อยผู้นั้นคาดการณ์ไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าอวินเขียนเม็งจะ
ไม่ยอมตามตนเองมาในทันทีแน่นอน จึงยื่นมือขวาของตนเองออกมา
ป้ายหยกซึ่งสลักตัวอักษร 'ทรง' เอาไว้สะทอนเข้าสู่สายตาอวินเขียนเม็ง
อย่างฉับพลัน

"ข้าจะเชื่อได้อย่างไรว่าเจ้าเป็นคนข้างกายของนาง" อวินเขียนเม็ง
มองป้ายหยกแวบหนึ่ง จากนั้นก็เบนสายตาหนี ปรกกายอ่อนๆ ในดวงตา
เย็นยะเยียบ

"ก๊วยเพยตรัสว่าอยากจะขอบคุณเรื่องดอกซินโช้วล่าเหมยเมื่อวันนั้น
กับอูฮูฮินด้วยตัวพระนางเอง" ชั้นที่น้อยผู้นั้นเห็นอวินเขียนเม็งตั้งป้อม

ระวางภัยถึงเพียงนี้จึงเอ่ยเรื่องที่มีคนเพียงไม่กี่คนทราบออกมา

ได้ยินดังนั้นอวีนเขียนเมื่อกี้เพิ่งจ้องสายตาเย็นปลาบไปยังชั้นที่น้อย
ผู้นั้น แต่กลับเห็นว่าอีกฝ่ายยังคงมีสีหน้าท่าทางดุจเดิม มิได้ลนลานเพราะ
ถูกนางจ้องมองกะทันหันแต่อย่างใด อวีนเขียนเมื่อก่อนสายตากลับอย่าง
ช้าๆ มุมปากแอบด้วยรอยยิ้มบางๆ อีกครั้ง เอ่ยกับชวีเพยซึ่งว่า "ท่านพี่
ฝากท่านดูแลอันเอ๋อร์หน่อยนะเจ้าคะ เดี่ยวข้ากลับมา"

กล่าวจบอวีนเขียนเมื่อกี้ตบหลังมือของชยาโหวอันเอ๋อร์เบาๆ ก่อน
จะเดินตามชั้นที่น้อยผู้นั้นเข้าไปในเกี้ยวของวังหลวงหลังหนึ่ง ชั้นที่น้อย
เงยหน้าเหลือบมองพวกกุ่เหล่าไท่จวินชั่วขณะ แล้วจึงสั่งให้คนยกเกี้ยว
ขึ้น มุ่งหน้าไปยังตำหนักที่อยู่ลึกด้านใน

อวีนเขียนเมื่อกี้อยู่ในเกี้ยวพลางคิดวิเคราะห์เรื่องราวที่อาจจะเกิด
ขึ้นได้ต่อจากนี้ ที่ผ่านมามองกุ่เพยกับตนเองคนหนึ่งอยู่ในวัง อีกคนหนึ่ง
อยู่นอกวัง มีหน้าซ้ำตนเองก็ทำให้คนในราชสกุลไม่ ถ้าหากจู่ๆ หงกั๊เพย
เรียกตนเองเข้าวังอย่างปุบปับกะทันหัน ด้วยทรัพย์สินศฤงคารของสกุลทรง
ผนวกกับกำลังทหารของสกุลคู่ เกรงว่าอาจจะทำให้ผู้คนคาดเดากันไป
ต่างๆ นานาได้ ถึงตอนนั้นคงจะนำพาเภทภัยมหันตมาสู่ทั้งสองสกุลเป็น
แน่แท้

ส่วนหงอวีนเฮื่อนั้นถึงอย่างไรเขาก็เป็นบุรุษ แม้จะเป็นพี่น้องแท้ๆ
ของหงกั๊เพย แต่อย่างไรชายหญิงก็มีอาจใกล้ชิด กอปรกับตำหนักใน
ล้วนมีแต่สตรี หงอวีนเฮื่อจึงไม่สะดวกที่จะเข้าออกวังหลวงบ่อยนัก ยิ่ง
ไม่มีทางนำวาทะที่หงกั๊เพยอยากบอกมาเล่าสู่ตนได้แน่นอน

ส่วนสตรีสกุลทรงคนอื่นๆ หงกั๊เพยอาจจะไม่อยากจะให้พวกนาง

รู้เรื่องราวบางอย่าง จึงรอให้ตนเข้าวังตอนช่วงเทศกาลหยวนเซียวในวันนี้
ต้องบอกว่าทรงก๊วยเพยเป็นสตรีที่รอบคอบระมัดระวังแม้แต่เรื่อง
เล็กๆ น้อยๆ โดยแท้ แต่ก็มีเพียงสตรีที่อยู่ในตำแหน่งและสถานภาพ
เช่นนางเท่านั้นถึงต้องระแวดระวังเพียงนี้

ทุกอย่างก้าวของนางล้วนส่งผลกระทบต่อสกุลทรงทั้งตระกูล หาก
พลาดพลั้งแม้แต่นิดเดียวก็อาจนำพาร้ายพิบัติใหญ่หลวงมาสู่สกุลทรง
ก็เป็นได้

เชกเช่นหงเสียนไท่เพยที่หลายปีมานี้มุ่งมั่นจ้องอยู่แต่กับพุทธศาสนา
นั้นก็เพราะการต่อสู้แย่งชิงในวังนั้นมากมายเหลือเกิน หากไม่ระวังตัวให้ดี
ก็อาจก้าวเข้าสู่กับดักของผู้อื่นได้ มิสู้ถอนตัวออกจากการแก่งแย่งชิงดี
เช่นนี้เสียยังจะดีกว่า ใช้การล่าถอยเพื่อรุกคืบ คอยเฝ้ารักษาผืนแผ่นดิน
เล็กๆ ของตนเองไว้โดยตลอด สุดท้ายก็กลายเป็นหนึ่งในไท่เพยไม่กี่คนที่มี
ชีวิตรอดจนถึงบัดนี้

พูดได้ว่าเป็นความฉลาดหลักแหลมอย่างหนึ่ง แต่หากหญิงสาว
ผู้เปี่ยมล้นด้วยรูปโฉมและความสามารถอย่างทรงต้องเดินช้ารอยชีวิต
เช่นนี้ นั่นก็ออกจะน่าเสียดายเกินไปจริงๆ

"สูหยิน ถึงวังหงหวาแล้วขอรับ" หลังจากโคลงเคลงมาพักใหญ่ก็
ก็หยุดลง เสียงของขันที่น้อยผู้ที่นั่งตั้งขึ้นจากด้านนอก

ทว่าอวิ้นเสียนเมิ่งเพียงเปิดม่านออกและมองไปด้านนอกแวบหนึ่ง
เมื่อแน่ใจแล้วว่าเป็นวังหงหวาของทรงก๊วยเพยจริงถึงได้ก้าวเดินออกมา
จากเกี้ยว

"คารวะสู่สูหยิน" ที่หน้าประตูวังมีนางกำนัลยืนรอรออยู่ก่อนแล้ว ครั้น

เห็นว่าการแต่งกายของนางกำนัลผู้นั้นแตกต่างจากนางกำนัลทั่วๆ ไปอยู่สักหน่อย อวินเขียนเมื่อกู้ได้ทันทีว่านี่จะต้องเป็นคนใกล้ชิดของทรงก๊วยเพยเป็นแน่ จึงพยักหน้าให้นางก่อนจะเดินเข้าไปในตำหนักที่ระดับประตูตกแต่งอย่างงดงามวิจิตรตระการตา

นี่เป็นครั้งแรกที่อวินเขียนเมื่อกู้ได้เข้ามาในวังหลวง นางรู้สึกเพียงว่าความหรูหราด้านในไม่เข้ากับภาพลักษณ์งามพิสุทธิ์สูงส่งของทรงก๊วยเพยเลยสักนิด แต่ก็คล้ายกับแสดงให้เห็นถึงความโพรบปรานที่ส่องแต่อวีเจียนตี้ทรงมีต่อทรงก๊วยเพย ฉากหลังของสิ่งที่ดูเหมือนสูงส่งมีเกียรติกลับซุกซ่อนไว้ด้วยความโศกศัลย์มากมายหลายทิวาราตรี ที่ประดับตกแต่งเช่นนี้เกรงว่าส่องแต่อวีเจียนตี้คงต้องการย้ำเตือนให้ทรงก๊วยเพยนึกถึงชาติกำเนิดของตนเองทุกเมื่อเชื่อวันกระมัง

อวินเขียนเมื่อกู้ลอบสายตาระกับตนเอง นางเดินตามนางกำนัลผู้นั้นไปยังโถงรับแขกในตำหนักปีกข้างของวังหลวง เห็นทรงก๊วยเพยนั่งอยู่บนเก้าอี้ก๊วยเพย* กำลังเย็บปักผ้าในมือด้วยสีหน้าตั้งอกตั้งใจ

"หม่อมฉันถวายบังคมก๊วยเพยพะคะ" อวินเขียนเมื่อกู้เดินมาตรงกลางโถงด้วยฝีเท้าเร่งรีบ ยกชายกระโปรงขึ้นเบาๆ แล้วคุกเข่าให้ทรงก๊วยเพยอย่างแช่มช้าด้วยอากัปกริยางามสง่า สุ่มเสียงแผ่วอ่อนมิได้ทำให้ทรงก๊วยเพยที่กำลังมีสีหน้าจดจ่อตื่นตกใจและเป็นการเตือนอีกฝ่ายว่านางได้มาถึงแล้ว

ทรงก๊วยเพยได้ยินเสียงของอวินเขียนเมื่อกู้จึงค่อยๆ เงยหน้าขึ้น เผยให้เห็นดวงหน้านางม่อมบ้านลุ่มเมื่อนั้น นางผลิยิ้มบางๆ เจือความอ่อนโยนละมุนละไม จากนั้นก็ยื่นงานผ้าปักในมือให้นางกำนัลประจำตัวที่เดิน

* เก้าอี้ก๊วยเพยหรือเก้าอี้เขียนเพย คือเก้าอี้ยาวมีเท้าแขนข้างหนึ่งใช้เอนนอนได้ สตรีสูงศักดิ์ในวังเช่นก๊วยเพย (อัครชายา) และเขียนเพย (พระราชชายา) นิยมใช้เอนกายพักผ่อนอิริยาบถ ตั้งคนงาม พันักคนงามก็เรียก

กลับมาอยู่ข้างกาย ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบา "คู่ฮูหยินเชิญ
ลุกขึ้นเถิด"

"ขอพระทัยเพคะ" เมื่อได้ยินเสียงอ่อนหวานของทรงก๊วยเพย
อวีนเซียนเมิ่งก็ลุกขึ้นอย่างมีมารยาท แต่กลับพบว่างานเลี้ยงจวนจะเริ่ม
แล้ว ทว่าทรงก๊วยเพยยังแต่งกายด้วยอาภรณ์ธรรมดาๆ อยู่เลย

งานเลี้ยงในวันนี้สองเสากับก๊วยเพยจะต้องเสด็จเข้าร่วมงานด้วย
ทว่าตอนนี้เหลือเวลาอีกไม่นานแล้ว แต่ทรงก๊วยเพยยังคงสวมใส่อาภรณ์
ชาววังกลางเก่ากลางใหม่อยู่ บนใบหน้ามิได้ฉัดแป้ง เส้นผมยาวสลวยก็
ยังปล่อยสยายอยู่หลังศีรษะ แม้จะงดงามอย่างน่าอัศจรรย์ แต่กลับไร้ซึ่ง
ความน่ายำเกรงของเชื้อพระวงศ์ไป

"มีทราบบ้างวันนี้ก๊วยเพยทรงเรียกหม่อมฉันมามีธุระอันใดหรือเพคะ"
อวีนเซียนเมิ่งกวาดสายตามองการแต่งกายของทรงก๊วยเพยแวบหนึ่ง
จากนั้นก็หลุบหนัสน์ตาลงทันที มีกลิ่นออกความเห็นวิพากษ์วิจารณ์การ
แต่งกายของคนที่อยู่ตรงหน้า

อย่างไรก็ดี ตอนนี้อบกายตนเองก็ห้อมล้อมไปด้วยปัญหาต่างๆ
นานามากมายอยู่แล้ว นางไม่มีกะจิตกะใจจะไปเข้าร่วมการต่อสู้แย่งชิง
ในวังหรอก อย่างน้อยตอนนี้ก็ยังไม่สนใจ ขอแค่ฮ้องแต่อวีเจียนตี้ไม่ทรง
ทำเรื่องที่เป็นภัยต่อคู่เพยหยาง ตนเองย่อมไม่สอดมือเข้ามายุ่งการต่อสู้
ในวังโดยพลการอยู่แล้ว จะได้ไม่มีเภทภัยแผ้วพานมาถึงตัว

ที่ควรว่ก่อนตนเอ่ยเตือนทรงก๊วยเพย ประการแรกก็เพราะความ
สัมพันธ์กับทรงอวีนเฮ่อ ประการที่สอง ที่สามารถขจัดพิษในกายท่านลุง
ได้ก็ต้องขอบคุณสกุลทรงเช่นเดียวกัน อวีนเซียนเมิ่งไม่มีทางลืมนบุญคุณ

ครั้งนั้นไปอย่างแน่นนอน

"ก็แค่อู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำจึงเชิญสุหยินมานั่งสนทนากันเท่านั้นเอง สุหยินคงไม่หาว่าข้าเจ้าก็เจ้าการกระมัง" หงก้วยเพยกลับมีสีหน้าผ่อนคลาย แต่พอนางกำนัลประจำกายถือชุดชาววังที่อีกประเดี๋ยวจะต้องสวมไป งานเลี้ยงเข้ามา ดวงตาของนางกลับทอประกายจนใจ ผงกศีรษะด้วยสีหน้า ไร้อารมณ์ จากนั้นเดินไปหาอวีนเซียนเมิ่งในทันที เอ่ยขึ้นอย่างเนิบช้า "ที่ตำหนักปีกข้างของอุทยานหลวงคราวก่อนต้องขอบคุณสุหยินมากที่ เอ่ยเตือน มิเช่นนั้นคราวหลังข้าคงต้องเดินไกลแน่ๆ"

แต่อวีนเซียนเมิ่งจะหลุบยับย่นตาลงเล็กน้อย แต่หางตากลับหัน เห็นสีหน้าแววตาที่แลดูจนใจอย่างเห็นได้ชัดของหงก้วยเพยเมื่อครูนี ความสงสัยในใจบัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นความมั่นใจโดยสมบูรณ์ จึงเอ่ย คล้อยตามวาทะของหงก้วยเพยต่อไปว่า "ก้วยเพยทรงจริงจังเกินไปแล้ว เพคะ ก็แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น แต่ว่าพระองค์ทรงไปเก็บดอกเหมยทั้งที่ อากาศหนาวเย็นถึงเพียงนั้น ดูเหมือนว่านางกำนัลจะลืมนึกว่าในวัง หงหวาก็มีต้นชินไซว์ล่าเหมยเหมือนกันนะเพคะ"

ประโยคหลังอวีนเซียนเมิ่งพูดเสียงเบาอย่างที่สุด ถึงแม้ยามนี้ใน ห้องโถงจะมีเพียงหงก้วยเพยและคนสนิทของนาง ทว่าแต่ไรมาในวังหลวง กำแพงมีหูประตูมีช่อง ระวังเอาไว้ก็ไม่เสียหาย

ครั้นได้ยินคำชี้แนะของอวีนเซียนเมิ่ง สีหน้าแววตาของหงก้วยเพย ก็พลันเคร่งขรึมทันใด นางมองข้ามรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ไป จริงๆ ด้วย

ท่านอาบอกนางแค่เพียงว่าอย่าไปร่วมการแก่งแย่งชิงดีในวังหลวง

แต่นี้มิได้หมายความว่าหากนางถอนตัวจากสงครามแล้วคนอื่นจะปล่อยให้นางรอดไปได้

วันนั้นหากมิใช่เพราะอวิ้นเขียนเมืองเอ๋ยเตือนได้ทันท่วงที เกรงว่าป่านนี้ตนคงถูกคนอื่นจับพิรุณได้ไปแล้ว

พอคิดถึงตรงนี้หัวใจของทรงกุ่มเพยก็สั่นสะท้าน มองไปยังอวิ้นเขียนเมืองด้วยสายตาสีบเสาะ รู้สึกเพียงแต่ว่าสตรีตรงหน้ายิ้มบางๆ นามอง ในดวงตาที่หลบลงเล็กน้อยระคนด้วยความรอบคอบระมัดระวัง และความเฉลียวฉลาดอย่างที่น่าจะเทียบเคียงได้ แม้ว่ารูปโฉมมิได้งามล้ำบ้านลุ่มเมืองเหนือใครในใต้หล้า แต่ความมั่นใจในตนเองที่แผ่กระจายออกมาจากร่างกลับเป็นจุดที่ดึงดูดคนได้มากที่สุด มิหน่าทรงอวิ้นเฮ้อถึงได้ปักใจกับนางมากถึงเพียงนั้น

สายตามองคนของทรงอวิ้นเฮ้อถูกต้องแม่นยำมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ความระแวงที่มีต่ออวิ้นเขียนเมืองในใจทรงกุ่มเพยจึงลดน้อยลงไปมีน้อยจากนั้นก็เอ่ยอย่างระมัดระวัง "ช่วงก่อนหน้านี้อัศวรเสนาบดีผู้ได้รับราชโองการให้ส่งเสด็จองค์หญิงเหอซุนไปอภิเษกเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี ทุกอย่างคงจะราบรื่นตลอดการเดินทางกระมัง"

ด้วยอิทธิพลจากอวิ้นเขียนเมือง ทรงกุ่มเพยเองก็แปรเปลี่ยนเป็นระมัดระวังมากขึ้นเช่นเดียวกัน ในถ้อยคำเอ่ยแต่เพียงชื่อของให้เถียนทว่าชื่อแซ่ของคนอื่นๆ ล้วนมิได้กล่าวถึงแม้แต่หน่อย

ได้ยินดังนั้นอวิ้นเขียนเมืองก็ซ้อนสายตาดูขึ้นเล็กน้อย เห็นทรงกุ่มเพยสีพระพักตร์แววพระเนตรสงบราบเรียบ รวากับเป็นเพียงถ้อยคำห้วงหาอาทรคนในครอบครัวทั่วๆ ไป จึงพลันผลิยิ้มอย่างรู้ใจ ตอบกลับอย่าง

ชาญฉลาด "ทุกอย่างล้วนราบรื่นดีเพคะ สามีส่งองค์หญิงเหอซุ่นเข้า
อาณาเขตของแคว้นเป่ย์จีด้วยตนเอง แยกย้ายกับราชทูตของเป่ย์จี
อย่างสันติ ทั้งสองแคว้นคงจะสุขสงบชั่ววินิจนรินทร์แน่นอนเพคะ"

ทรงก๊วยเพยฟังคำตอบของอวิ้นเซียนเมืองอย่างตั้งใจ พระทัยที่
พะว้าพะวังมากกว่าครึ่งเดือนค่อยๆ สงบลงในที่สุด

"ก๊วยเพยเพคะ จวนได้เวลาแล้วเพคะ" ยามนี้นางกำนัลของวังทรงหว่า
ผู้หนึ่งเดินเข้ามาจากด้านนอก กล่าวย้าเตือนทรงก๊วยเพยอย่างพินอบพิเทา
เพียงแต่ดวงตาดูเฉยเฉยแหลมคู้้นกลับจ้องมองอวิ้นเซียนเมืองอยู่แวบหนึ่ง
ก่อนจะก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว

ทรงก๊วยเพยกับอวิ้นเซียนเมืองล้วนสังเกตเห็นอาการเล็กๆ น้อยๆ
ของนางกำนัลผู้นั้น ทรงก๊วยเพยตรัสยิ้มๆ ว่า "วันนี้รับกวณเวลาของฮูหยิน
มากเหลือเกิน ถ้าหากรู้ว่าคุณหนูชวีเข้าวังมาพร้อมกัน ข้าจะต้องเชิญ
คุณหนูชวีมาเพื่อขอคำชี้แนะในการเย็บปักถักร้อยแน่นอน ข้าปวดหัวกับ
รูปร่างของเกสรมานานแล้ว ทำอย่างไรก็ปักออกมากอย่างตั้งใจไม่ได้
เสียที"

อวิ้นเซียนเมืองได้ยินเช่นนั้นก็กล่าวยิ้มๆ "ผีพระหัตถ์ของก๊วยเพย
ล้ำเลิศยิ่งนัก ท่านที่เห็นแล้วจะต้องประหลาดใจแน่นอน ถ้าอย่างนั้น
หม่อมฉันขอตัวลาก่อนนะเพคะ"

ครั้นเห็นอวิ้นเซียนเมืองเข้าใจความหมายของตนเอง ทรงก๊วยเพยจึง
พยักหน้า จากนั้นก็เอ่ยกับนางกำนัลที่เฝ้าอยู่หน้าประตูห้องโถง "ไปส่ง
อู๋ฮูหยินแทนข้าที"

"เพคะ" นางกำนัลผู้นั้นขานรับอย่างอ่อนน้อม ก่อนจะเลิกม่านประตู

ออกในทันใด คอยปรนนิบัติอวีนเซียนเมิ่งเดินออกจากตำหนักปีกข้าง

"คุณหนู ต้องการให้บ่าวหาซื้ออั่งไถ่นางออกไปจากวังทรงหวา หรือไม่เพคะ" นางกำนัลประจำกายทรงก๊วยเพยประคองทรงก๊วยเพยเดินเข้ามาหลังจากกั้นด้านในอย่างระมัดระวัง เปลี่ยนอาภรณ์ชาววังตัวใหม่ให้นาง จากนั้นประคองนางนั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ปลดเครื่องประดับอันเรียบง่ายบนศีรษะของนางออก แล้วเกล้าเป็นมวยผมอันซับซ้อนงามสง่าแทน

"ไม่ต้อง สั่งเหตุการณ์ไปก่อนสักระยะหนึ่ง ดูก่อนว่านางเป็นคนของใคร" ทรงก๊วยเพยเลือกปิ่นทองคำอันหนึ่งแล้วยื่นให้นางกำนัลที่อยู่ด้านหลัง เอยขึ้นอย่างเฉยชา

บทสนทนาที่ได้พูดคุยกับอวีนเซียนเมิ่งในวันนี้ทำให้นางได้รับประโยชน์ไม่น้อย ถึงแม้นางจะจิตใจสงบราบเรียบดุจสายน้ำ แต่ก็ไม่อาจยอมให้ตนเองต้องตายอย่างอยุติธรรมได้

74

งานเลี้ยงเทศกาลหยวนเซียว

งานเลี้ยงเทศกาลหยวนเซียวในวันนี้จัดขึ้นภายในพระตำหนัก
ในตำหนักเวลานี้มีธิดาจากสกุลเลื่องชื่อและสุหยินตระกูลใหญ่
จำนวนไม่น้อยรวมตัวกันอยู่ ทุกคนพูดคุยหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน
เป็นภาพที่สุขสันต์ขึ้นม่นยิ่งนัก

เพียงแค่ชยาโหวอันเอ๋อร์ปรากฏตัวขึ้น เสื้อและกระโปรงเผ่าชยาโหว
ของชยาโหวอันเอ๋อร์ก็ดึงดูดสายตาของทุกคนได้ชะงัด เหล่าคุณหนูที่ตั้งใจ
แต่งองค์ทรงเครื่องจนแทบล้มประดาตายเหล่านั้นเห็นชยาโหวอันเอ๋อร์
สวยเด่นเหนือกว่าทุกคนได้อย่างง่ายดาย สายตาที่มองชยาโหวอันเอ๋อร์
ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความริษยา

ชวีเฟยชิงจูงมือชยาโหวอันเอ๋อร์ที่อยู่ไม่สุขเอาไว้ เมินเฉยต่อสายตา
อิจฉาและประสงคริ้วยเหล่านั้น พานางนั่งลงข้างๆ ที่นั่งของตนเอง แอ่ยกลัว
เสียงหัวเราะ "อย่าไปสนใจพวกนางเลย พวกนางก็แค่ทนเห็นเจ้าสวยกว่า

มิได้"

ถึงแม้ชยาโหวอันเออร์จะน่ารักสดใส แต่ก็มีฐานะเป็นถึงองค์หญิงแห่งเผ่าชยาโหว ไช้หมอนปักลาย* เสียที่ไหนกัน นับตั้งแต่นางปรากฏตัวขึ้นหน้าประตูตำหนักก็รู้สึกได้ถึงสายตาแฝงแววต่อต้านจากทุกคน โดยเฉพาะจากบรรดาคุณหนูที่ยังมิได้ออกเรือนเหล่านั้น แต่ละคนยิ่งฉายแววตารังเกียจชิงชังออกมา นี่ทำให้ชยาโหวอันเออร์เพื่อหน้างานเลี้ยงแบบนี้ยิ่งนั้ก หากรู้แต่แรกนางลงจากรถม้ากลางทางไปแล้ว ไปเดินเล่นคนเดียว คงสบายอกสบายใจมากกว่านี้แน่ๆ

ยังมีผู้ที่ทนทุกข์ทรมานเหมือนชยาโหวอันเออร์อยู่อีกคน คนผู้นี้สวมเสื้อผ้าดินและกระโปรงตัวยาว ดวงตาบอบช้ำหน้าคู้้นกลอกหลุกหลิกมองในตำหนักไปมา เกรว้างซึ่งนั่งอยู่มุมสุดแลดูแปลกแยกจากผู้อื่นเป็นอย่างยิ่ง ทั้งไม่ยอมโอภาปราศรัยกับคุณหนูคนอื่นๆ ที่อยู่ข้างๆ และไม่พยักหน้าแสดงมิตรไมตรีให้แก่คนอื่นๆ หลังจากได้ยินคำถามไถ่อันเสแสร้งของพวกคุณหนูกลุ่มนั้น นางกลับกลอกตาเงิบๆ อย่างไม่สนใจสถานะตน ก่อนจะไขข้อศอกยันโต๊ะ ผ้ามือทำแก้มเนียนนุ่ม ดวงตาเปี่ยมด้วยแววอ่อนคลายจนสะลึมสะลือจวนจะผล็อยหลับ

"ที่เพย ข้าขอไปสูดอากาศด้านนอกสักหน่อย ประเดี๋ยวจะกลับมา"
สิ้นคำชยาโหวอันเออร์ก็คลี่ข้อมสไลให้ชวีเพยชิงแล้วรีบเดินออกไปนอกตำหนักอย่างรวดเร็วก่อนที่อีกฝ่ายจะเอ่ยห้ามปราม

เมื่อเทียบกับความอบอุ่นในตำหนักแล้ว ด้านนอกกลับหนาวเหน็บมากเป็นพิเศษ ทว่าในตำหนักก็ตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นแป้งประทีนโฉม

* หมอนปักลาย เป็นสำนวนเปรียบเปรย หมายถึงภายนอกร่ารวยสวยงาม แต่ภายในไม่มีความรู้ความสามารถ คล้ายสำนวนไทยที่ว่าข้างนอกสุกใส ข้างในเป็นโพรง

ต่างๆ นานา ทำให้ได้กลิ่นแล้วรู้สึกปวดศีรษะยิ่งนัก อากาศด้านนอกจึงชวนให้คนสุขภาพสบายใจกว่ามาก

ชയാโหวอันเออร์จดจำคำที่อวินเซียนเม็งกำชับตอนอยู่บนรถม้าก่อนหน้าไว้ไว้ในใจ นางเพียงแค่เดินเล่นนอกตำหนักไม่ไกลเท่านั้น กลิ่นหอมสดชื่นลอยละล่องมาจากลานตำหนักปีกข้างจางๆ ชยาโหวอันเออร์อาศัยอยู่ทางใต้มาตั้งแต่ยังเล็ก แม้จะเคยเห็นหิมะตกแค่ไม่กี่ครา แต่กลิ่นหอมจตุรใจจากที่ไกลๆ นี้กลับไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน ในใจมีอจากระงับความอยากรู้อยากเห็น จึงยกชายกระบองขึ้นเหยียบลงบนหิมะที่เกาะตัวเป็นน้ำแข็งใต้ฝ่าเท้าแล้วค่อยๆ เดินเลาะไปตามมุมกำแพงตำหนักปีกข้างซึ่งโอบล้อมทั้งสี่ทิศมุ่งหน้าไปกลางลานนั้นอย่างเงียบเชียบ

"โอ๊ย!" มิคาด สมอของนางคิดจ่ออยู่แต่กับกลิ่นหอม ไม่เห็นคนที่เผลอมาตรงหัวมุม จึงถูกชนเข้าอย่างจัง ร่างกายหายไปข้างหลัง ขณะจวนจะหล่นจากชั้นบันไดไปกลางพื้นดิน มือใหญ่ทรงพลังข้างหนึ่งกลับกระชากข้อมือนางเอาไว้ในชั่วพริบตา ครั้นแล้วพลันออกแรงเล็กน้อยดึงนางให้ลุกขึ้นยืน กระทั่งนางยืนมั่นคงแล้วอีกฝ่ายถึงค่อยปล่อยมือออก

ชยาโหวอันเออร์ตบอกในทันใด ถ้าหากตนเองทำให้อาภรณ์บนร่างกายสกปรกละก็ ท่านปู่จะต้องลงโทษด้วยการให้นางคัดลอกพระคัมภีร์เป็นแน่

เพียงแต่หากมิใช่เพราะคนตรงหน้าปรากฏตัวขึ้นตรงหัวมุมอย่างไม่ให้สู้มิให้เสียด มีหรือนางจะตื่นตระหนกเช่นนั้น

หัวใจพลันโกรธเคือง ชยาโหวอันเออร์เงยหน้าขยับ ถลึงดวงตากลมโตจ๋ำน้ำใส่คนตรงหน้า

บุรุษเบื้องหน้าเรือนร่างสูงเพรียว ใบหน้าดุจหยกขาว คิ้วราวกระบี่ ทั้งสองข้างพาดเฉียงไปถึงจอนผม หางตวยกขึ้นน้อยๆ คล้ายกับจะยิ้มก็ไม่ยิ้ม ปรากฏในดวงตาทั้งคู่เป็นคนดีและดูชั่วร้ายในขณะเดียวกัน แต่แงแต่มีให้มีเสน่ห์เฝ้าชวนใจมากยิ่งขึ้น ทำให้สายตาของซยาโหวอันเออร์ ตะลึงงันไปในทันที ดวงตาฉายแววแปลกประหลาดใจ ไม่เข้าใจว่าเหตุใด บุรุษหล่อเหลางามล้ำเช่นนี้ถึงมาปรากฏตัวตรงที่แห่งนี้ได้

แต่เมื่อเห็นเขาสวมชุดคลุมยาวสีอำพันปักกลวดลายสีเขียว ตรงข้างเอวพกหยกขาวเหอเถียนเกลี้ยงเกลางามละมุน ขนเด็ยวม่วง* ตรงสาบเสื้อและแขนเสื้อล้วนแสดงให้เห็นถึงสถานะของชายหนุ่มว่าหากมีใครคนร่ำรวยก็ต้องมีฐานะสูงส่ง แต่กระนั้นแม้ซยาโหวอันเออร์จะรู้จักบุคคลมีชื่อเสียงในเมืองหลวงดี แต่กลับไม่เคยพบเห็นคนเหล่านั้นมาก่อน ยามนี้จึงทำได้เพียงคาดเดาฐานะคร่าวๆ ของเขาจากคำบรรยายต่างๆ ที่เคยได้ยิน

ทว่าก่อนที่ซยาโหวอันเออร์จะเอ่ยฐานะของคนผู้นั้นออกมา อีกฝ่ายกลับปรายตามองนางแวบหนึ่ง จากนั้นก็เดินเลยผ่านข้างกายนางไป ไม่เอ่ยวาจาใดๆ แม้เพียงครึ่งคำ

"ท่าน..." เห็นเขาชนผู้อื่นแต่กลับหนีไปโดยไม่ขอโทษ ซยาโหวอันเออร์ กำลังจะส่งเสียงเรียก แต่กลับถูกอวีนเซียนเมิ่งที่เพิ่งเดินเข้ามาในเขตตำหนัก เรียกเอาไว้เสียก่อน

"อันเออร์ โฉนเจ้าจึงมาอยู่ข้างนอกเล่า" อวีนเซียนเมิ่งเดินมาอยู่ข้างกายซยาโหวอันเออร์ด้วยฝีเท้าเร็วรี่ สายตามองไปตามทิศทางที่

* เด็ยวม่วง (จื่อเต็ยว) เป็นสัตว์ในตระกูลเดียวกับมิงก์ เฮอร์มิน ชื่อภาษาอังกฤษคือเซเบิล (Sable) มีถิ่นอาศัยอยู่ในแถบแมนจูเรีย ขนสีดำเหลือบน้ำตาลมีค่ามาก บ้างเรียกว่าตัวเต็ยวดำ

ชയാโหวอันเออร์จ้องมองแว่นิ่ง พอเห็นชายอารมณ์ที่ปลิวสะบัดอยู่ตรง
หัวมุมก็ทำให้อวินเขียนเมื่องอดขมวดคิ้วน้อยๆ มิได้

"พี่สะใภ้ ข้าออกมาสูดอากาศเฉยๆ นะ" ชยาโหวอันเออร์เห็น
อวินเขียนเมื่องจับจ้องตนเองอย่างเรียบเฉยจึงวิ่งไปอยู่ข้างกายนางพลาง
เอ่ยอธิบายทันที

อวินเขียนเมื่องตบหลังมือนางเบาๆ พร้อมกล่าวยิ้มๆ "ในวังมีข้อห้าม
เยอะแยะมากมาย อย่าวิ่งเล่นไปทั่วจนเกิดปัญหาเข้าล่ะ พอถึงตอนนั้นจะ
ไม่มีใครคุ้มครองเจ้าได้นะ พวกเรากลับเข้าไปกันเถิด"

เมื่อชยาโหวอันเออร์ได้ยินคำว่า 'กลับเข้าไป' หัวคิ้วก็พลันยับย่น
อวินเขียนเมื่องสายตีสระหวัระเสียดเบา จมูกเอียงๆ ของชยาโหวอันเออร์
เดินเข้าไปในตำหนัก ทว่าดวงตาทั้งสองข้างของนางกลับกวาดมองดู
ทุกคนที่อยู่ในตำหนัก พบว่าตรงที่นั่งของแขกหรือฝ่ายชายมีบุรุษเชื้อ
พระวงศ์หลายคนได้เดินทางมาถึงงานแล้ว ส่วนเจ้าของชายอารมณ์ที่
ตนเองได้ทันเห็นก็นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ด้วยเช่นกัน

"เกิดเรื่องอันใดขึ้นหรือ" พอเห็นอวินเขียนเมื่องกลับมาแล้ว ชวีเพยซิง
ก็ดึงให้นางนั่งลงทันที เอ่ยถามด้วยความเป็นห่วงเป็นใย

แต่อวินเขียนเมื่องกลับบอมนยิ้มพลางสายตีสระ "ไม่มีเรื่องใหญ่อันใด
หรอกเจ้าค่ะ" จากนั้นสายตาก็กวาดมองแขกหรือฝ่ายสตรีที่อยู่โดยรอบ
ทว่ากลับพบว่าคุณหนูหนานผู้นั้นก็ถูกเชิญมาร่วมงานด้วยเช่นกัน แต่เมื่อ
เห็นท่าทางจวนจะฟูพหลบอยู่บนโต๊ะของแม่นางน้อยผู้นั้นก็ชวนให้รู้สึกว่
นางช่างน่ารักเหลือเกิน อุบนิสัยว่าเรื่องอยู่ไม่สุขแบบนั้นไม่น้อยไปกว่า
ชยาโหวอันเออร์เลยด้วยซ้ำ เกรงว่านางนั่งตัวตรงอยู่ในงานมาหลายชั่วยาม

แล้วและคงจะทนรับไม่ไหวเป็นแน่

"กำลังมองอะไรอยู่หรือ นั่นไม่รู้ว่า เป็นคุณหนูบ้านใด ถึงได้มีภริยา ไม่เรียบร้อยเช่นนี้ ต่อไปภายหน้าอาจจะถูกพวกคุณหนูสุหฺยินที่ชอบ ดูถูกผู้อื่นหัวเราะเยาะเอา ก็เป็นได้" ชวีเพยซิงมองไปตามสายตาของ อวีนเขียนเม็งพลางเอ่ยปากเสียงต่ำเบา

ได้ยินดังนั้นอวีนเขียนเม็งกลับเม้มปากหัวเราะ ก่อนจะเล่าเรื่องที่ เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อนให้นางฟังด้วยเสียงแผ่วเบา และแล้วก็เห็นชวีเพยซิง มีแววตาประหลาดใจดังคาด ยิ่งกว่านั้นยังหันไปมองคุณหนูหานผู้นั้นอีก หลายครั้ง ก่อนจะหันไปพูดกับอวีนเขียนเม็งเสียงเบาอย่างไม่อยากจะเชื่อ "คุณหนูหานผู้นี้ข่มพีใหญ่จนหน้าเปลี่ยนสีจริงๆ หรือ"

ไม่อยากจะเชื่อเลย พีใหญ่ผู้สุขุมสงบเสถียรของนาง พีใหญ่ที่ เผชิญหน้ากับความ เป็นความตายในสนามรบก็ยังไม่กะพริบตาของนาง กลับถูกเด็กสาวตัวเล็กๆ ข่มจนหน้าเปลี่ยนสี เรื่องนี้ทำให้ชวีเพยซิงเชื่อ ไม่ลงจริงๆ

ทุกคนในครอบครัวต่างก็รู้ดีว่าหลังจากชวีฉางซิงเติบโตใหญ่รู้ความก็ มักจะเอาแต่ทำท่าทางเฉยชาไร้ความปรารถนา น้อยครั้งที่เห็นสีหน้า แหวดตาของเขามีการเปลี่ยนแปลง แต่พอได้ยินคำบอกเล่าของอวีนเขียนเม็ง ชวีเพยซิงก็รู้สึกสนใจใคร่รู้ในตัวคุณหนูหานผู้นั้นขึ้นมาทันใด

"ถ้าหากท่านพีไม่เชื่อ ลองไปถามหย่งเซิงพีใหญ่ดูก็ได้ หากเขาหน้า เปลี่ยนสีก็หมายความว่า มีเรื่องเช่นนี้จริงๆ" อวีนเขียนเม็งแยมยิ้มพลาง ยกถ้วยชาตรงหน้าขึ้นจิบเบาๆ หนึ่งอีก ใจไปคิดถึงอีกเรื่องหนึ่ง เพียง ด้วยตำแหน่งผู้เรียบเรียงประวัติศาสตร์แห่งสำนักราชบัณฑิตชั้นหกชั้นโท

ของหานเซ่อ แต่น้องสาวของเขากลับได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานเลี้ยงในวังหลวง ดูท่าทางเรื่องผู้สืบทอดตำแหน่งอัครเสนาบดีคงมิใช่เรื่องเล่นๆ เป็นแน่ หลังจากช่วงทดสอบสามปีสิ้นสุดลง เส้นทางขุนนางของหานเซ่อคงจะโผนทะยานก้าวเดียวขึ้นถึงสวรรค์ ส่วนตำแหน่งอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวาล้วนแต่เป็นตำแหน่งขุนนางชั้นหนึ่ง ดูเหมือนว่าฮ่องเต้อี้เจียนตี้ทรงคิดจะวางคนของตนเองไว้ในตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งนี่จริงๆ มิเช่นนั้นเมื่อคู่จากความสัมพันธ์ทางการแต่งงานของอัครเสนาบดีซ้ายขวาทั้งสองคนแล้ว ไม่ว่าจะผู้ใดก็มีอาจวางใจได้

ในเมื่อปีนั้นมีคู่แข่งเพียงไม่กี่คนที่จะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายในวัยสมควรหกปีเป็นตัวอย่างแล้ว ถ้าอย่างนั้นการที่ฮ่องเต้อี้เจียนตี้ทรงแต่งตั้งหานเซ่อซึ่งมีอายุเพียงสิบแปดปีเป็นราชบัณฑิตหลวงในพระองค์ก็เป็นเรื่องที่คนทั่วไปยอมรับได้เช่นกัน

ช่างเป็นกษัตริย์ที่รอบคอบมองการณ์ไกลจริงๆ น่ากลัวว่าปีนั้นเมื่อครั้งที่ฮ่องเต้อี้เจียนตี้ทรงใช้งานคู่แข่งเพียงไม่กี่คนที่จะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายต่อมาเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ช่างลึกล้ำยากจะหยั่งถึงจนจนให้คนหวาดกลัวโดยแท้

อวินเขียนเมืองถอนสายตาของตนเองกลับพร้อมกับรอยยิ้มจางๆ ทว่าหางตากลับเหลือบเห็นว่ายามนี้ซย่าไหวอันเออร์กำลังลูบข้อมือของตนเองอยู่ จึงเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง "เป็นอะไรไป ไม่ค่อยสบายหรือ"

คิดไม่ถึงว่าอวินเขียนเมืองจะสังเกตเห็นตนเอง ซย่าไหวอันเออร์วางมือทั้งสองข้างของตนลงทันที สายตีสีระหะพลางเอ่ยยิ้มๆ "ข้าสบายดี แต่ไม่รู้ว่าคุณที่นั่งอยู่ตรงข้ามเป็นใครบ้างหรือ หลังจากบุตรเขล่านั้นเข้ามา

ในตำหนัก เสียงของพวกคุณหนูกลุ่มนั้นก็เบาลงไม่น้อย"

"คนเหล่านั้นล้วนเป็นพระโอรสของฮ่องเต้องค์ก่อน ตอนนี้อย่างคนก็ได้เป็นจื๋นอ๋อง มีไม่กี่คนที่ได้รับแต่งตั้งเป็นชินอ๋อง" อวิ๋นเซียนเมิ่งจิงใจละบางคนเอาไว้มิได้แนะนำ เลือกพูดแต่เนื้อหาที่มีประโยชน์สำคัญ

"เขาเล่า ดูจากรูปโฉมของเขาแล้วเหมือนจะมีโชคนในราชสกุล" ซยาไหวอันเอ๋อร์จิตใจจดจ่ออยู่แต่กับความคิดที่จะสืบฐานะของคนที่ดินชนนาง จึงมีทันสังเกตเห็นกับดักเล็กๆ ที่อวิ๋นเซียนเมิ่งจิงวางไว้เลยแม้แต่น้อย

"เขานะหรือ เขาคือ..." ครั้นเห็นแววตาที่มองคนผู้นั้นของซยาไหวอันเอ๋อร์ ดวงตาของอวิ๋นเซียนเมิ่งก็พลันทอประกายความไม่ถูกใจนักเตรียมจะเอ่ยปากพูดต่อ

ขณะนั้นเองเสียงของอวิ๋นกงก็ดังขึ้นจากนอกตำหนัก "ฝ่าบาทเสด็จแล้ว"

ทุกคนกลับไปยังตำแหน่งของตนเองทันที ก่อนจะค่อยๆ พากันคุกเข่าถวายบังคมไปทางประตูตำหนัก "ถวายบังคมฝ่าบาท ขอฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นปี หมื่นๆ ปี"

"ทุกคนลุกขึ้นเถิด" เห็นเงาร่างสีเหลืองสดเดินเข้ามาในตำหนักอย่างเนิบช้า ตามด้วยเสียงฝีเท้าระลอกแล้วระลอกเล่าที่ตั้งมาจากด้านหลังกระทั่งทุกคนในตำหนักลุกขึ้น ฮองเต๋อวิ๋เจี้ยนตี้และเชื้อพระวงศ์ก็ได้ประทับลงบนเก้าอี้ประทับเรียบร้อยแล้ว ส่วนเหล่าขุนนางซึ่งเดิมตามอยู่ด้านหลังพระองค์ก็เดินไปยังที่นั่งของตนเองแล้วเช่นเดียวกัน จากนั้นก็ค่อยๆ นั่งลงพร้อมกันเมื่อได้รับคำอนุญาตจากฮองเต๋อวิ๋เจี้ยนตี้

"วันนี้เป็นวันเทศกาลหยวนเซียว เดิมทีเราอยากให้ขุนนางที่รักทุกคน

กลับไปฉลองที่จวน แต่อัครเสนาบดีผู้ใหญ่เงินอ่อง และให้จวินอ่องทั้งสามคน
เพิ่งจะส่งคณะราชทูตแคว้นเป๋ยฉีกลับไปหมาดๆ เพื่อตกรางวัลให้ทั้งสาม
เราจึงสั่งให้คนจัดงานเลี้ยงในวันนี้ขึ้น ขุนนางที่รักทุกคนไม่ต้องมากพิธี
ให้เราและขุนนางได้สนุกสนานครั้นครองร่วมกัน" ฮ้องเต๋อวี้เขียนดีทรง
ยกจอกสุราพลางลุกยืนขึ้น ตรัสด้วยพระสุรเสียงดังกังวานด้วยรอยยิ้ม
พระสรวลเก้ลื้อนพระพักตร์

ทุกคนเห็นพระองค์ทรงลุกขึ้นต่างก็ลุกยืนตามอย่างประหม่า เอ่ย
อย่างพร้อมเพรียงกันว่า "ขอบพระทัยในพระมหากรุณาธิคุณ"

สิ้นเสียงทุกคนก็แหงนหน้าดื่มสุราในจอกจนหมดแล้วถึงนั่งกลับลง
ไปใหม่

อวินเขียนเม้งวางจอกสุราในมือลง สายตามองไปยังฝั่งตรงข้าม และ
แล้วก็เห็นหานเซ่อหนึ่งโดดเด่นอยู่ท่ามกลางกลุ่มขุนนางจริงดังคาด แม้ว่า
จะนั่งอยู่ในตำแหน่งค่อนข้างไกลจนเกือบชิดกับประตูตำหนัก แต่สำหรับ
งานเลี้ยงภายในที่มีเพียงขุนนางชั้นสามขึ้นไปถึงจะเข้าร่วมได้เช่นนี้ เมื่อ
ดูจากตำแหน่งขุนนางชั้นหกชั้นโทของเขาแล้ว นี่เป็นเรื่องที่ซัดแจ้งอย่าง
ที่สุดจริงๆ

แต่สิ่งที่ทำให้อวินเขียนเม้งไม่เข้าใจก็คือในเมื่อฮ้องเต๋อวี้เขียนดีทรง
มีความอดทนอดกลั้นปานนี้ แล้วเหตุใดกลับเปิดเผยความคิดว่าอยากจะ
คู้มชูหานเซ่อออกมาชัดๆ เช่นนี้เล่า พระองค์ไม่กลัวว่าหานเซ่อที่ตอนนี้
ยังไม่ปึกกล้าหาแข็งจะถูกลูกผู้มีอำนาจสูงส่งเหล่านั้นสังหารทิ้งอย่างง่ายตาย
หรือ

สายตานางอดเบนไปหาฮ้องเต๋อวี้เขียนดีไม่ได้ เวลานี้พระองค์ทรง

กำลังสนทนากับไทเฮาและฮ่องเฮา สีพระพักตร์แลดูสุขสำราญ ท่ามกลางเสียงเพลงร่ายรำ เป็นภาพที่กษัตริย์และขุนนางล้วนมีความสุขร่วมกัน

ในงานเลี้ยงที่ไม่มีพวกฉีจิ้งหยวน บรรยากาศดูผ่อนคลายขึ้นมาก ทว่าการต่อสู้ระหว่างกลุ่มอำนาจต่างๆ กลับกำลังดำเนินอยู่ภายใต้ ภาพฉากอันรื่นเริงนี้

ให้เทียนติดตามคณะราชทูตแคว้นเปย์ฉีไปอภิเษกเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี พวกให้อ่องสามีภรรยาตรอมใจคิดถึงบุตรสาว คืนนี้จึงมิได้เข้าร่วมงานเลี้ยงด้วย มีเพียงแต่ให้เงินซีมาคนเดียวเท่านั้น เวลานั้นเขาก็กำลังดื่มสุร่าอย่างเอ้อระเหย สุร่าเลิศรสจอกเล็กๆ เขาจิบไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ท่าทางที่ค่อยๆ ลืมรสนั้นก็ทำให้บรรดาคุณหนูทั้งหลายพากันใจเต้นไม่หยุด พวงแก้มทั้งสองข้างแดงก่ำทว่าสายตาก็กลับจืดจางให้เงินซีไม่วางตา

ส่วนในหมู่ขุนนางที่นั่งอยู่ด้านล่าง ผู้ที่สูงศักดิ์ที่สุดในตอนนี้ก็คือผู้่ออง ขุนนางทั้งหลายพากันมาคารวะสุร่าและประจบประแจง ดวงตาผู้่หนานชานคู้่นหรือลงน้อยๆ ท่าที่ลึกล้ำราวกับมหาสมุทรทำให้คนคาดเดาแผนการในใจของเขาไม่ออก ส่วนผู้่เพยหยางก็คอยกันขุนนางที่มาคารวะสุร่าผู้่อองออกไปอย่างง่ายดาย ทุกคนเห็นว่าผู้่อองอายุยาวนานมากแล้วจึงมึกล้ำเหิมเกริมมากขึ้นไป หลังจากทักทายเสร็จก็กลับไปยังที่นั่งของตนเอง

ในบรรดาคนทั้งหลาย คนที่หนึ่งเจียบที่สุดก็คือเงินอ่อง แววดาของเขาเย็นเฉียบเรียบเฉย สีหน้าเย็นชาจนเกาะตัวเป็นน้ำแข็งทำให้ผู้่คนที่อยากจะทำเข้ามารวะสุร่าค่อยๆ พากันล่าถอย สุร่ารสเลิศบนโต๊ะเขาก็

จิบไปตอนยกจอกขึ้นเมื่อครู่เพียงอีกเดี๋ยวเท่านั้น รวากับไม่มีความอยาก
อาหารรสโอชาตรงหน้าเลยแม้แต่กระผีกริน

อวีนเขียนเมื่อกวาดสายตามองเงินอ่องอย่างเฉยชา จากนั้นก็ถอน
สายตากลับ แต่หารู้ไม่ว่าชั่วพริบตาที่นางถอนสายตากลับนั้น ดวงตาของ
เจียงมู่เงินก็จดจ้องอยู่ที่ใบหน้าด้านข้างอันงดงามสะกดตาของนางไม่ยอม
ห่าง เห็นนางยิ้มบางๆ พอเป็นพิธี รับมือกับงานเลี้ยงในวังเช่นนี้ได้อย่าง
คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ บัดนี้พอมีฐานะเป็นคู่ฮูหยิน ทิวสรรพางค์กาย
ก็ยิ่งแผ่กระจายกลิ่นอายแห่งความเป็นผู้ใหญ่ออกมา ความงามแจ่มที่
อาบย้อมอยู่ตรงหางคิ้วและใบหน้ายิ่งข่มคุณหนูตระกูลขุนนางรอบข้าง
ที่จืดชืดเหล่านั้นเอาไว้ได้ชะงัด เพียงแค่คิดว่าคู่เพยหยางจงใจใช้ไม้นั้น
ตอนอยู่ที่ชายแดน หัวคิ้วของเจียงมู่เงินก็ขมวดมุ่นเล็กน้อยอย่างไม่ทิ้ง
ร่องรอย ดูท่าว่ามีเพียงแต่ต้องกำจัดคู่เพยหยางทิ้งเท่านั้นถึงจะแย่งชิง
อวีนเขียนเมื่อกลับมาอยู่ข้างกายเขาได้

ระหว่างที่เสียงดนตรีสงบลง อวีกงกงเดินเข้ามาจากนอกตำหนัก
ด้วยมือทำضبไว ครั้นเดินมาถึงกลางตำหนักก็คุกเข่าลงถวายรายงาน
"ฝ่าบาท รุ่ยอ่องมาถึงแล้วพะยะค่ะ"

เมื่อทุกคนได้ยินชื่อของรุ่ยอ่องต่างก็พากันหยุดการเคลื่อนไหว ใน
ตำหนักเวลานี้เงียบสงัดจนได้ยินแม้กระทั่งเสียงเข็มหล่น

รุ่ยอ่องมีศักดิ์เป็นถึงท่านอ่องแห่งแคว้นซีจู่ ทว่ากลับใช้อารมณ์ใน
การปฏิบัติหน้าที่จนก่อให้เกิดภัยใหญ่หลวงเมื่อครั้งสู้ศึกกับแคว้นเป่ย์ฉี
ไม่เพียงแต่ทำให้สูญเสียทหารฝีมือดีไปถึงสามหมื่นนาย ตนเองก็ยังถูก
กองทัพศัตรูจับไปเป็นเชลยศึกอีกด้วย เพื่อไถตัวเขากลับมาแคว้นซีจู่ต้อง

ยอมยกท่านหญิงให้อภิเษกสมรสเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี ตอนนี้อย่างแต่อดี้อวีเจียนตี้ ยังมีได้ทรงลงโทษเขา แต่เขากลับเข้าออกวังหลวงได้แล้ว ช่วงชวณให้คน โกรธแค้นในใจเสียจริง

"ให้เขาเข้ามาเถิด" สำหรับฮ่องแต่อดี้อวีเจียนตี้แล้วดีร้ายเช่นไรรู้อย่างง ก็เป็นพระอนุชาของพระองค์ ในเมื่อยอมทุ่มเทไปมากมายเพื่อแลกตัวเขา กลับมา แล้วจะไม่พบเขาได้อย่างไร

"พะยะคะ" อวีงกงรับพระบัญชาแล้วเดินออกไป ส่วนทุกคนภายใน ตำหนักต่างก็วางจอกสุราในมือลงทันที ก่อนจะพากันกลับไปนั่งตัวตรง ยังที่นั่งของตน รอให้รู้อย่างงเข้ามาในตำหนัก

เพียงเวลาชั่วครู่ก็เห็นอวีงกงพารู้อย่างงเดินเข้ามาในตำหนัก สิ่งที่ทำให้ทุกคนประหลาดใจก็คือท่านอ่องผู้สูงศักดิ์อย่างรู้อย่างงกลับสวม เพียงชุดตัวในสีขาวย เส้นผมยาวแผ่สยาย เดินแบกไม้หนามเข้ามา ทำทาง พร้อมยอมรับความผิดโดยสมบูรณ์

"กระหม่อมถวายบังคมฝ่าบาทพะยะคะ" รู้อย่างงเดินมายังกลาง ตำหนักหลังใหญ่ คุกเขาให้ฮ่องแต่อดี้อวีเจียนตี้ด้วยสีหน้าเจ็บปวดรวดราว ไชกศีระชะให้พระองค์จากใจจริงอย่างลึกซึ้ง

"น้องสี่ เจ้าทำอะไรนะ" ครั้นเห็นรู้อย่างงทำเช่นนี้ ฮ่องแต่อดี้อวีเจียนตี้ก็ ทรงย่นหัวคิ้วน้อยๆ ก่อนตรัสถามด้วยพระสุรเสียงเจือแววจนสนทน่ท์ ในทันใด

"กระหม่อมสมควรตายหมื่นครั้ง ขอฝ่าบาททรงลงโทษด้วยพะยะคะ" ทำทางนำสงสารของรู้อย่างงในตอนนีพาทให้คนไม่น้อยนึกเวทนาขึ้นมา

แต่เมื่อให้เงินสี่เห็นฉากนี้ เบื้องลึกในดวงตากลับฉายประกาย

เย้ยหยันผ่านวูปในฉบับปล้น สิ่งที่คิดอยู่ในใจมีเพียงความเหยียดหยาม
อย่างรุนแรง

"ลูกขึ้นเถิด เจ้ารอดกลับมาได้ก็ถือเป็นวาสนาของซึ่งูเราแล้ว" ฮ่องเต๋อ
อวี๋เฉียนตี๋ทอดพระเนตรพระอนุชาที่ครึ่งปีมานี้ผ่ายผอมลงไปไม่น้อย บน
พระพักตร์พลันปรากฏความสงสารเวทนา ทุกคนเห็นว่าฮ่องเต๋อวี๋เฉียนตี๋
มิได้มีท่าทีจะตำหนิรู้อย่าง จึงกระซอกความโกรธกริ้วบนใบหน้าออกทันที
มองดูรู้อย่างที่กำลังคุกเข่าด้วยสีหน้าสงบราบเรียบ

"น้องสี่ เจ้าอายุก็ไม่น้อยแล้ว ทว่ากระทำการไต่ยังคงขาดความ
รอบคอบไปบ้าง เรากลับคิดว่าเจ้าควรแต่งตั้งชายารู้อย่างสักคน ก่อร่าง
สร้างครอบครัวได้แล้ว" สายพระเนตรของฮ่องเต๋อวี๋เฉียนตี๋กวาดมองไป
ทางที่นั่งของเหล่าสตรีทางด้านขวา พระเนตรปรีชาปราดเปรื่องปรายมอง
ท่าทีของคุณหนูแต่ละคนก่อนจะตรัสขึ้นอย่างเรียบเฉย

พอพระองค์ตรัสเช่นนี้ก็ทำให้บรรดาคุณหนูทั้งหลายตื่นตระหนก
ตกใจไม่น้อย พวกนางฐานะสูงส่ง วงศ์ตระกูลใหญ่โต ความทะเยอทะยาน
ของพวกนางก็ไม่เหมือนกับคนอื่นทั่วๆ ไปเช่นเดียวกัน

แม้ว่ารู้อย่างจะเป็นท่านฮ่อง แต่ใครกันเล่าจะยินยอมแต่งกับท่านฮ่อง
ที่เคยถูกจับไปเป็นเชลยศึก ความน่าอัปยศเช่นนี้ไม่เพียงแต่ทำให้พวกนาง
ดูย่ำแย่ ซ้ำยังพาให้บ้านเดิมของพวกนางเดือดร้อนไปด้วย ยิ่งไปกว่านั้น
นอกจากคู่เพี้ยหยางที่มีภรรยาเอกแล้ว ให้จวินฮ่องกับเงินฮ่องก็ล้วนยังมีได้
แต่งภรรยา ยังมีคนหนุ่มอนาคตไกลอย่างรองเจ้ากรมทาน ราชบัณฑิตทาน
อีก ไยพวกนางต้องตัดอนาคตตนเองเพื่อตำแหน่งพระชายากลวงๆ ตำแหน่ง
หนึ่งด้วยเล่า

พวกนางครุ่นคิดเรื่องทั้งหมดนี้ด้วยใจประหวั่นพรันพรึง คุณหนูทุกคนต่างก็ก้มหน้างูต ในใจภาวนาขอให้ฮ่องเต้อวี๋เจียนตี้ไม่ถูกพระทัยตนเอง

ทว่าในกลุ่มขุนนางนั้น ที่มีมโกลั้ประตูทางเข้าตำหนัก มือที่วางอยู่บนหัวเข่าของหานเซ่อกลับกำเป็นหมัดแน่นเพราะคำตรัสของฮ่องเต้อวี๋เจียนตี้ เขามองไปทางซวีเฟยชิงด้วยดวงตาแฝงแววเคร่งเครียด จากนั้นก็สังเกตเห็นสายพระเนตรของฮ่องเต้อวี๋เจียนตี้ก็คราพลางคาดเดาคำความคิดของพระองค์

"ฝ่าบาทตรัสเป็นเล่น กระทบ่อมมีความผิดติดตัว ไหนเลยจะให้ คุณหนูทั้งหลายเสียเวลาทั้งชีวิตได้" รุ่ยอ๋องมองเห็นสีหน้าแววตาของพวกคุณหนูเหล่านั้นอยู่ในสายตา รอยยิ้มเย็นปรากฏขึ้นในหัวใจ เอ่ยอย่างเรียบเฉย

"มารดาของเจ้าไม่อยู่แล้ว เราอย่ามต้องคิดถึงเรื่องแต่งงานของเจ้าให้มากๆ นอกจากนั้นหากเจ้ายังไม่แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา น้องเจ็ดเองก็ไม่สามารถรับชานาเอกก่อนเจ้าได้เช่นกัน เจ้าทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่ทำให้ตนเองเสียเวลา ซ้ำยังทำให้น้องเจ็ดเสียโอกาสไปด้วย" ฮ่องเต้อวี๋เจียนตี้ทรงเก็บสายพระเนตรกลับ ทอดพระเนตรพระอนุชาทั้งสองที่อยู่ด้านล่างอย่างอ่อนโยน ตรัสด้วยความพะวงพระทัยเป็นอย่างยิ่ง

"ขอพระทัยฝ่าบาทที่ทรงห่วงใย กระทบ่อมอายุน้อย ยังไม่คิดถึงเรื่องแต่งงานพะยะคะ" ทว่าถ้อยวจีของพระองค์กลับทำให้เจียงมู่เงินลุกขึ้นตอบกลับทันที

"อย่างนั้นหรือ เท้าที่เรารู้มา ไท่เพ็ชรร้อนใจกับเรื่องการแต่งงานของน้องเจ็ดยิ่ง ออกตัญญูมีสามประการ ไร้ทนายาสืบสกุลร้ายแรงที่สุด

อัครเสนาบดีผู้อายุเท่ากันกับน้องเจ็ด บัดนี้ก็ได้แต่งภรรยาผู้งดงามราวกับบุปผาไปแล้ว น้องเจ็ดจะเอาแต่บอกบิดต่อไปได้อย่างไร" ได้ยินเสียงมุขฉุนโต้อย่างวาจาของตนต่อหน้าธารกำนัล สีพระพักตร์ของฮ่องเต้วีเจียนตี้จึงพลันเย็นเยียบขึ้นเล็กน้อย แม้ว่าพระสุรเสียงจะอ่อนละมุน แต่กลับเป็นชากว่าน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใยเมื่อครู่ที่อยู่หลายสวน

เห็นฮ่องเต้วีเจียนตี้พระพักตร์เปลี่ยนสี ทุกคนก็นิ่งตามองจุมกจุมกมองใจ* อยู่เงียบๆ บนที่นั่งของตนเอง จะได้ไม่ติดร่างแหไปกับเขาด้วย

จากนั้นทรงมีรับสั่งกับอวี่กงกงที่อยู่ข้างหลังพระองค์สองสามประโยค แล้วตรัสกับรู่ยอ่องอย่างเนิบช้า "น้องสี่ เจ้าตามอวี่กงกงไปเปลี่ยนอาภรณ์เถิด"

"ขอบพระทัยเสด็จพี่พะยะค่ะ" รู่ยอ่องทำความเคารพฮ่องเต้วีเจียนตี้ อย่างพิถีพิถันก่อนจะเดินตามอวี่กงกงออกนอกตำหนักหลังใหญ่ไป

ยามนั้นเองกุ่เหล่าไท่จวินและจี้ซู่อวี่มองตากันด้วยความเป็นกังวลแวนหนึ่ง ไม่รู้ว่าพวกนางทั้งสองคิดมากไปหรือไม่ ถึงรู้สึกว่เมื่อครู่ยามฮ่องเต้วีเจียนตี้กวาดพระเนตรมองบรรดาคุณหนูทั้งหลายกลับทรงหยุดชะงักอยู่ที่ซวีเฟยซิงชั่วขณะ

เสียงร้องรำทำเพลงดังขึ้นในตำหนักอีกครา ท่ามกลางเสียงละมุนหูช่อนเร้นด้วยคลื่นน้ำที่ธาโถมกระหน่ำลูกแล้วลูกเล่า ทว่ากลับถูกภาพฉากอันหรรษาที่เป็นเปลือกนอกปกคลุมไว้

"พี่สะใภ้ คนที่สวมชุดคลุมผ้าดินสีอำพันผู้นั้นคงจะเป็นไท่จวินอ่อง

* ตามองจุมก จุมกมองใจ เป็นคำบรรยายอาการก้มหน้างัด ไม่สบตาผู้อื่น

แห่งจวนให้ฮ่องกระมัง" ยามนี้ชยาโหวอันเอ๋อร์ค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ อวินเขียนเมิ่ง ดวงตาทั้งสองข้างจับจ้องแววต่ายมึนเย็นของไห่เจินซี จากนั้น ก็เอ่ยถามอวินเขียนเมิ่ง

"เป็นเขาถูกต้องแล้ว" เห็นชยาโหวอันเอ๋อร์เดาฐานะของไห่เจินซีได้ ถูกต้องอย่างฉลาดเฉลียว อวินเขียนเมิ่งก็ยิ้มบางๆ พลังพยักหน้า ทว่า นางรู้สึกสงสัยอยู่บ้างว่าเหตุใดชยาโหวอันเอ๋อร์ถึงเอาแต่จ้องมองไห่เจินซี เพียงคนเดียว จึงเอ่ยถามด้วยท่าทางราวกับมิใคร่สนใจนัก "หรือว่าอันเอ๋อร์ รู้จักไห่จวินอ๋อง"

ครั้นได้ยินคำถามของอวินเขียนเมิ่ง ใบหน้าของชยาโหวอันเอ๋อร์ก็ ฉายความโกรธเคืองอย่างห้ามไม่อยู่ มองดูไห่เจินซีที่ตอนนี้ลุกจากที่นั่ง เดินออกไปนอกตำหนักอย่างเงียบๆ นางจึงเก็บสายตากลับมาอย่างเสีย ไม่ได้ ก่อนจะเอ่ยระคนความหงุดหงิด "ใครรู้จักเขากัน"

เมื่อเห็นท่าทางบึ้งตึงของนาง อวินเขียนเมิ่งก็ส่ายศีรษะแอบหัวเราะ อดหัวเราะเยาะตนเองมิได้ว่าคิดมากเกินไปหรือไม่ ต่อให้เคยเห็นหน้ากัน มาก่อน แต่ชยาโหวอันเอ๋อร์คงไม่มีทางเทใจให้ไห่เจินซีอย่างรวดเร็วปานนั้น กระมัง หน้าช้านางยังเห็นฉูเฟยหยางผู้มีรูปลักษณะโดดเด่นจนเคยชิน แล้ว แม้ว่าไห่เจินซีเองจะมีคุณสมบัติเหนือผู้อื่นเช่นเดียวกัน แต่คงไม่ทำให้ ชยาโหวอันเอ๋อร์เสียกิริยาถึงเพียงนั้น

ขณะกำลังพูดคุยกัน ทุกคนก็เห็นรู่ยอ๋องที่แต่งกายเรียบง่าย ร้อย ล้างหน้าหวีผมสะอาดสะอ้านก้าวเข้ามาในตำหนักด้วยผีเท้าหนักแน่น พร้อมด้วยกลิ่นอายสูงศักดิ์และรูปโฉมหล่อเหลาอันเป็นเอกลักษณ์ของ เชื้อพระวงศ์ ทว่าหางตาของเขากลับชำเลืองผ่านธิดาสกุลต่างๆ ซ้ำยัง

ชะงักฝีเท้าเล็กน้อยเมื่อเห็นดวงหน้าสะคราญโฉมของชยาโหวอันเออร์

แน่นอนว่าชยาโหวอันเออร์ซึ่งมีวแต่คิดเรื่องทีปลอยไก่อต่อหน้าให้เงินซีเมื่อครุ่นนี้ได้สังเกตเห็นเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ตรงหน้า แต่อวินเขียนเมิ่งที่เฟ่งความสนใจไปยังทุกคนในตำหนักมาตลอดย่อมสังเกตเห็น

เมื่อเห็นสีหน้าแววตาตะลึงในความงามที่เผยออกมายามรู่ย์อ่องมองชยาโหวอันเออร์ ในหัวใจอวินเขียนเมิ่งก็พลันสั่นสะท้าน จากนั้นจึงแยมยิ้มพลางจับมือชยาโหวอันเออร์แสดงท่าทีให้นางลุกขึ้น เอ่ยเสียงเบาว่า "เมื่อครู่ตี๋มสุราหนักไปนิด เจ้าไปเดินเล่นให้สร้างมาเป็นเพื่อนข้าหน่อยนะ"

พูดจบไม่รอให้ชยาโหวอันเออร์เอ่ยปาก อวินเขียนเมิ่งก็จูงมือนางเดินออกไปจากตำหนักหลังใหญ่อย่างเงียบเชียบ

"ทีสะไก้เป็นอะไรไปหรือ มีนศึรชะแล้วยังรีบเดินปานนี้อีก ระวังจะหกล้มเอานะ" กระทั่งทั้งสองเดินออกมาจากตำหนักหลังใหญ่ ชยาโหวอันเออร์ถึงหัวเราะพลางส่งเสียงถาม

แม้จะอยู่ร่วมกับอวินเขียนเมิ่งได้ไม่กี่วัน แต่ชยาโหวอันเออร์กลับรู้ดีว่าอวินเขียนเมิ่งเป็นคนสุขุมเยือกเย็นยิ่ง แทบจะไม่เคยเผยท่าทีกระวนกระวายต่อหน้าคนนอกมาก่อน ด้วยเหตุนี้การที่อวินเขียนเมิ่งแอบหนีออกมาจากตำหนักเมื่อครู่จึงทำให้ชยาโหวอันเออร์รู้สึกข้าชันอยู่สักหน่อย

พอได้ยินเด็กสาวผู้นี้หัวเราะใส่ตน อวินเขียนเมิ่งก็ลอบทอดถอนใจ ถ้าหากนางรู้ว่ารู่ย์อ่องอาจจะหมายมาदनางเอาไว้แล้วเกรงว่าเด็กสาวผู้นี้

คงจะรีบหนีเป็นแน่

"พี่สะใภ้ อยากให้ข้าประคองท่านกลับจวนอัศวินเสนาบดีก่อนหรือไม่" เห็นอวีนเขียนเมื่อก่อนหน้าน้อยๆ พลังทอดถอนใจเช่นนั้น ซยาโหวอันเอ๋อร์ จึงเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วงเป็นใย

"ไม่มีอะไร พอออกมาทีดีขึ้นบ้างแล้วละ เจ้าไปเดินเล่นรอบๆ นี่เป็นเพื่อนข้าหน่อยเถิด" กล่าวจบอวีนเขียนเมื่อก่อนก็พาซยาโหวอันเอ๋อร์เดินทอดน่องไปบนทางเดินศิลาเขียวอย่างแช่มช้า

ยามนี้หิมะเพิ่งจะเริ่มละลาย กอปรกับอุณหภูมิต่ำมาก หิมะที่ละลายนั้นจึงค่อยๆ เกาะตัวกลายเป็นน้ำแข็งปกคลุมทางเดินศิลาเขียว ทั้งคู่เดินอย่างระมัดระวังทุกอย่างก้าว มิเช่นนั้นหากล้มคะมำลงไป ไม่เพียงแต่ร่างกายจะได้รับบาดเจ็บเท่านั้น อีกทั้งอาจจะถูกคนในวังหัวเราะเยาะหรือใส่ร้ายเอาได้

"พี่สะใภ้ ท่านได้กลิ่นหรือไม่ ในวังนี้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ไชยมาด้วย" พอออกห่างตำหนักที่จุดเผากำยาน กลิ่นหอมสดชื่นของธรรมชาติก็ทำให้ซยาโหวอันเอ๋อร์เอ่ยถามขึ้นมาทันที

"นี่คือกลิ่นหอมของดอกกล้าเหมย ในช่วงเวลานี้ของทุกปีเป็นฤดูกาลที่ดอกกล้าเหมยเบ่งบาน กลิ่นหอมชื่นใจเป็นธรรมชาติ ซิมซาบเข้าสู่หัวใจคนเป็นที่สุด หากเอากิ่งไปวางไว้ในห้อง กลิ่นหอมจะอยู่ทนนานไม่จางหาย หอมชื่นใจกว่ากลิ่นกำยานมากนัก" อวีนเขียนเมื่อก่อนมองสำรวจตำแหน่งที่ตนเองยืนอยู่ในเวลานี้ ในสมองปรากฏภาพตำหนักที่น่าจะปลูกต้นกล้าเหมยเอาไว้

"พวกเราเด็ดกลับไปกันเถิด ตอนอยู่ที่เมืองลั่วเจิงข้าไม่เคยเห็น

ดอกไม้แบบนี้มาก่อนเลย" ได้ยินอวีนเซียนเมืองสาธยาย ความอยากรู้
อยากเห็นของชยาโหวอันเอ๋อร์ก็ถูกกระตุ้นขึ้นมา นางดึงแขนเสื้อของ
อวีนเซียนเมืองเบาๆ พลังส่งสายตาออกอ่อน

อวีนเซียนเมืองยิ้มอย่างเอ็นดูพลงยกมือขึ้นจิ้มหน้าผากของชยาโหว
อันเอ๋อร์เบาๆ ทำได้เพียงเอ่ยประนีประนอมว่า "ต้นไม้ใบหญ้าทุกต้นในวัง
ไม่อาจเด็ดเอาตามใจชอบได้ จะหักกิ่งยี่งไม่ต้องพูดถึง แต่ว่า...หากพวกเรา
เอาดอกไม้เหล่านี้ในถุงเหอเปา คิดว่าองค์กำลังรักษาวังคงจะตรวจไม่พบ
เป็นแน่"

ได้ยินอวีนเซียนเมืองกล่าวเช่นนั้น ใบหน้าชยาโหวอันเอ๋อร์ก็ระบาย
รอยยิ้มในทันใด พยักหน้าหงิกหงัก รีบหยิบถุงเหอเปาที่พกพาอยู่เป็น
ประจำออกมาไว้ในมือทันที เดินเลาะตามอวีนเซียนเมืองไปติดๆ

อวีนเซียนเมืองเดินตามกลิ่นหอมแตะจมูกไปยังบริเวณที่คาดว่าเป็น
ต้นกำเนิดของกลิ่นหอม และแล้วก็เห็นว่าในลานด้านหลังตำหนัก
หลังใหญ่ปลูกต้นลำเหมยเอาไว้หลายต้นจริงดังที่คาด จึงมองหน้า
ชยาโหวอันเอ๋อร์แล้วยิ้มให้กัน ทั้งสองเดินไปหน้าต้นลำเหมยด้วยฝีเท้า
เร่งรีบเด็ดดอกไม้ที่บ้านสะพรั่งอยู่ด้านบนลงมาอย่างรวดเร็ว

"คิดไม่ถึงว่าผู้สวามีจะมีอารมณ์สุนทรีย์เช่นนี้ ถึงกับมาเด็ดดอกไม้
เหล่านี้" มิคาด ทั้งสองเพิ่งจะเดินไปได้ครึ่งทาง สุ่มเสียงเย็นซาแผง
แววย่อยหยันสายหนึ่งพลันดังขึ้นเบาๆ

มือของชยาโหวอันเอ๋อร์หยุดชะงักเล็กน้อย จากนั้นก็ปล่อยมือ
ทั้งสองข้างลงทันที

ที่ว่าอวีนเซียนเมืองกลับย่นหัวคิ้วนิดๆ ความประหลาดใจฉายวาบ

ผ่านในดวงตา ก่อนจะหันกลับมาด้วยสีหน้าเป็นปกติ แล้วก็เห็นไห้เงินซี ยืนอยู่ข้างหลังพวกนางทั้งสองจริงอย่างที่คิด เขาในเวลานี้ให้ความรู้สึก เศเพลไม่ยึดติดกรอบธรรมเนียม แต่ประกายฉลาดหลักแหลมในดวงตา ที่เผยออกมาอย่างไม่ได้ตั้งใจกลับทำให้คนมีอาจดูแคลนได้ โดยเฉพาะ ยามที่เขาปรากฏตัวขึ้นข้างหลังพวกนาง อวินเขียนเมิ่งมิได้รู้สึกถึง กลิ่นอายและเสียงฝีเท้าของเขาสักนิด นี่ก็เพียงพอที่จะบอกได้ว่าไห้เงินซี มีฝีมือเหนือธรรมดา ยิ่งทำให้คนเกิดความหวาดระแวงในใจมากขึ้น

หากไห้เงินซีหวังจะได้เห็นท่าทางพวกนางยามแตกตื่นสูญเสียวการ ควบคุมจนร้องเสียงหลงล่ะก็ เช่นนั้นเขาก็ดีดลูกคิดวางแก้วผดเสียวแล้ว อวินเขียนเมิ่งคลี่ยิ้มอย่างสง่างาม เอ่ยเบาๆ ว่า "จวินต้องล้อกันเล่นแล้ว แต่ข้าก็คิดไม่ถึงว่าจวินต้องจะมีอารมณ์สุนทรีย์ออกมาชมดอกลำเหมย เหมือนกัน"

เห็นไห้เงินซีค่อยๆ รุกคืบเข้ามาใกล้ อวินเขียนเมิ่งจึงจับมือของ ซยาโหวอันเออร์เอาไว้ พานางถอยออกไปวงนอก ยกตำแหน่งชมดอกลำเหมยที่ดีที่สุดให้ไห้เงินซีอย่างแนบเนียน รักษาระยะห่างจากไห้เงินซี สองจั้งอย่างเยือกเย็นและชาญฉลาด

ไห้เงินซีเห็นการกระทำของอวินเขียนเมิ่ง ในดวงตาทอประกาย ลุกวาว รู้สึกเพียงแค่ว่าอวินเขียนเมิ่งปากคอเราะรายเหมือนอย่างใน ความทรงจำของตนจริงๆ จึงอดคิดถึงภาพเหตุการณ์คืนที่ล่องเรือบน ทะเลสาบวันนั้นมิได้ นางเองก็ปกป้องซวีเฟยชิงเช่นนี้เหมือนกัน ถึงแม้จะ รู้ว่าตนเองตกอยู่ในสถานการณ์เสียเปรียบ แต่ก็ยังคงปกป้องคนรอบข้าง ให้ได้มากที่สุด

น่าเสียดาย คือนั้นพวกเขายังมิได้สนทนากันจบก็ถูกให้เถียนเข้ามา
ก่อกวนเสียก่อน แต่ครั้งนี้ข้างกายนางมีเพียงเด็กสาวอารมณ์ร้อนยืนอยู่
ด้วยเพียงคนเดียวเท่านั้น

รอยยิ้มบางๆ ในดวงตายังคงดูจืดจาง ทว่าสายตาก็หันไปหาชยาโหว
อันเอ๋อร์กลับมีความคมปลาบเพิ่มขึ้นมา ทำให้นางรู้สึกแต่เพียงว่าทั่วทั้งร่าง
พลันหนาวเหน็บ ريبสนัยน์ตาลึกล้ำมองไม่เห็นกันบึ้งของไห่เจินซีทันที
ส่วนลึกของนัยน์ตาคู่นั้นแฝงด้วยเกล็ดน้ำแข็งหนาวเย็น แต่กลับปกปิดไว้
ด้วยธารน้ำพุใสแจ้ว ทำให้หัวใจของนางสั่นสะท้านโดยพลัน ไม่เข้าใจว่า
คนคนนี้เป็นบุรุษเช่นไรกันแน่ เหตุใดถึงได้มีสีหน้าสองแบบที่ต่างกันสุดขั้ว
เช่นนี้

"อันเอ๋อร์ ยังไม่คารวะให้เจวินอ๋องอีก ผู้ที่อภิเษกเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี
กับแคว้นเปยฉีครั้งนี้คือองค์หญิงเหอซุ่นน้องสาวของไห่เจวินอ๋อง" ครั้นเห็น
ในดวงตาที่ไห่เจินซีมองชยาโหวอันเอ๋อร์ขึ้นด้วยแววเย็นชา อวิ้นเซียนเมิ่งก็
เอ่ยปากขึ้นทันที

ชยาโหวอันเอ๋อร์เก็บถุงเหอเปาในมือเหน็บไว้ข้างเอว จากนั้นยกบถ
ให้ไห่เจินซีเล็กน้อย เอ่ยเสียงแผ่วอ่อน "คารวะให้เจวินอ๋อง"

ทว่าไห่เจินซีกลับมิได้มีกะจิตกะใจจะไปสนใจชยาโหวอันเอ๋อร์
มากมายนัก ดวงตาคู่นั้นเบนไปหาอวิ้นเซียนเมิ่งอย่างคล้ายจะยิ้มแต่ก็
ไม่ยิ้ม วาจาที่อวิ้นเซียนเมิ่งแนะนำตนเองให้กับชยาโหวอันเอ๋อร์ดังสะท้อน
อยู่ในหัวสมองของเขา

เพียงเพราะทนเห็นตนใช้สายตาเจือไอสังหารจ้องมองญาติผู้หนึ่งของ
ของคู่เพยหยางมิได้ อวิ้นเซียนเมิ่งจึงฉวยโอกาสยามแนะนำพวกเขาให้

รู้จักกันสอดแทรกเรื่องของให้เถียนเข้าไปในวาทะด้วย ใช้สิ่งนี้มาเบี่ยงเบน
ความสนใจของตนเอง

มิน่าอุ้เพยหยางถึงได้ต้องใจอวินเซียนเมิ่ง สตรีที่มีความคิด
ละเอียดอ่อนเช่นนี้ ไม่แปลกที่บัดนี้เจียงมู่เฉินนึกเสียใจภายหลังจน
อยากจะถล่มจวนอัครเสนาบดีผู้ให้ฟังพินาศิใจจะขาด

"อุ้ฮูหยินลี้มไปแล้วหรือ อัครเสนาบดีผู้กับข้าส่งน้องเล็กไปเปยฉี
พร้อมกัน ระหว่างทางนั้นอัครเสนาบดีผู้นับว่าหวังหาอาหารน้องเล็กเป็น
อย่างมาก" พอเห็นรอยยิ้มบางๆ ที่ไร้ช่องโหว่และแววตาไม่สะทกสะท้าน
ของอวินเซียนเมิ่ง ไม่รู้เพราะเหตุใดจู่ๆ ให้เงินสี่พันลี้คิดอยากจะทำลาย
สีหน้าแววตาบอบหน้าของอวินเซียนเมิ่ง อยากจะคว้าเบ็องหลังหน้ากากนี้
เป็นใบหน้าสาวงามเช่นไร

"พระวรกายขององค์หญิงเกี่ยวพันถึงความปลอดภัยของอุ้ฮู อีกร้อย
สามก็ได้รับราชโองการให้ไปปฏิบัติงาน ย่อมต้องทำหน้าที่อย่างสุดกำลัง
แรงใจเป็นธรรมดา เช่นนี้ถึงจะคุ้มกับเงินเบี้ยรายเดือนที่ได้รับในทุกๆ เดือน
ทว่าเรื่องพวกนี้จะเอามาเทียบกับจิตใจของจวินอ๋องคงจะอวลยอวารณน้องสาว
ได้อย่างไร ข้าว่าระหว่างการเดินทางจวินอ๋องคงจะอวลยอวารณน้องสาว
มากเลยกระมัง" วาจาเยแ่งตะแคงรัวอวินเซียนเมิ่งได้ยินมานานแล้ว
ให้เงินสี่พันลี้ผู้น้อยจะเห็นตนเองกินน้ำส้ม* เกรงว่าคงจะต้องเป็นดังคนบ้า
นอนละเมอ ถ้าหากอุ้เพยหยางมีใจให้ให้เถียน แล้วจะถึงตาให้ตนเองนั่ง
ตำแหน่งฮูหยินอัครเสนาบดีผู้หรือ

เมื่อเผชิญหน้ากับการโจมตีกลับของอวินเซียนเมิ่ง ให้เงินสี่พันลี้ทำได้

* กินน้ำส้ม เป็นสำนวน หมายถึงอาการเหิงหวง

ใส่ใจไม่ เขายังไหล่แล้วเอนพิงต้นลำเหมยที่อยู่ข้างกาย กลิ่นหอมจางๆ
อบอวลอยู่ที่ปลายจมูก สิ่งที่สายตามองเห็นคือใบหน้าแฉล้มซึ่งงามพิสุทธิ์
และเปี่ยมด้วยความมั่นใจในตนเอง ให้เงินซีพลันอารมณ์ดีขึ้นมาทันใด
ถึงขนาดคิดอยากจะถกเถียงกับอวินเซียนเมิ่งอยู่ที่นี่ต่อไป

"พี่สะใภ้ ข้าเหนื่อยแล้ว พวกเราควรกลับกันได้แล้ว" ยามนี้เอง
ชย่าโหวอันเอ๋อร์กี้ส่งเสียงขึ้นอย่างกะทันหัน

แม้ว่านางยังมีได้ออกเรือน แต่ความชื่นชมในดวงตาของให้เงินซี
ยามมองมาทางอวินเซียนเมิ่งทำให้นางรำร้องในใจว่าแยะแล้ว จึงเปล่งเสียง
เตือนออกไป

"พวกเราเองก็ชมเสร็จแล้ว เช่นนั้นก็กลับกันเถิด ในเมื่อให้จวินอ๋อง
ชอบยืนพิงต้นไม้แบบนี้ ถ้าอย่างนั้นก็เชิญชมต่อให้เต็มที่เถิด" อวินเซียนเมิ่ง
ผงกัศระเล็กน้อย ยอบกายให้ให้เงินซีพร้อมๆ กับชย่าโหวอันเอ๋อร์แล้ว
หมุนกายเดินจากไป

เพียงแต่ในขณะที่หมุนกายกลับนั้นชย่าโหวอันเอ๋อร์พลันเงยหน้า
ขึ้นถลึงตาใส่ให้เงินซี ความขุ่นเคืองในดวงตาทำให้หัวคิ้วของให้เงินซี
ขมวดมุ่นทันใด รู้สึกแค้นว่าญาติพี่น้องของคู่เพยหยางผู้นี้คงจะมีใช้คนดี
อันใด แม้แต่กับเขาก็ยังกล้าถลึงตาใส่

ให้เงินซียึดตัวตรมมองต้นลำเหมยตรงหน้าแวบหนึ่ง ก่อนจะเดิน
ตามเข้าไปในตำหนักด้วยเช่นเดียวกัน

ในตำหนักยามนี้เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะเรีงร่าราวกับเมื่อครู่ไม่มี
เรื่องขอรุ่ยข้องเกิดขึ้นอย่างไรอย่างนั้น

รุ่ยอ๋องในชุดชินอ๋องนั่งอยู่ท่ามกลางบรรดาอ๋องทั้งหลาย ถึงแม้เขา

จะเคยเป็นเชลยศึกของแคว้นศัตรู แต่เพราะรูปโฉมหล่อเหลาอ่อนเยาว์จึงทำให้คุณหนูจำนวนไม่น้อยแอบพากันวิพากษ์วิจารณ์ถึงเขาเช่นกัน

เมื่ออวินเซียนเมืองพาสยาโหวอันเออร์กลับมาอยู่ที่นั่งของตนเองก็รู้สึกได้ถึงแวตาทรงไหลของรุ่มอ่องตามเกาะติดมาทันที ทำให้อวินเซียนเมืองลอบขมวดหัวคิ้วมุ่น มองไปทางคู่เพยหยางอย่างรวดเร็ว

ส่วนคู่เพยหยางก็จ้องมองอวินเซียนเมืองไม่วางตาตั้งแต่นางก้าวเข้ามาในตำหนักแล้ว ยามนี้เห็นนางส่งสัญญาณเป็นนัยให้ตนเองจึงเบนสายตาไปยังรุ่มอ่อง พอเห็นดวงตาทั้งสองข้างของเขาแฝงด้วยความตื่นเต็นกำลังจ้องจ้องชยาโหวอันเออร์ไม่กะพริบ ในดวงตาคู่เพยหยางก็ฉายประกายคมปลาบวามผ่าน

ไฉ่เฉินซี้กลับไปนั่งที่นั่งของตน แต่กลับเห็นรุ่มอ่องซึ่งอยู่ตรงหน้าหันกลับมาอย่างซ้าๆ ยกจอกสุรามองไฉ่เฉินซี้พลางเอ่ยพร้อมรอยยิ้มเย็นชา "ไฉ่เฉินอ่องคงไม่คาดคิดว่าซ้าจะรอดชีวิตกลับมากระมัง"

ในเมื่ออีกฝ่ายยกจอกขึ้นแล้ว ไฉ่เฉินซี้ยอมยกจอกสุราตรงหน้าตนขึ้นบ้างเป็นธรรมดา ชนจอกสุรากับรุ่มอ่องกลางอากาศ ครั้นแล้วเอ่ยเสียงแผ่วว่า "ท่านอ่องมือดีตีส่องเต้คอยปกปักคุ้มครอง จะเกิดเหตุร้ายกับท่านได้อย่างไร ซ้าก็เพียงแค่เสียดายชีวิตของทหารสามหมื่นกว่านายนั้น ในจำนวนนั้นมีแต่คนที่เก่งกาจสามารถ แต่กลับต้องถูกเป่ย์ฉีเขินฆ่าสังหารจนหมดสิ้น ทำให้ซ้าเจ็บปวดหัวใจจนยากจะทานทนจริงๆ บนโลกนี้เงินทองนั้นหาง่าย แต่ผู้มีความสามารถนั้นหายาก มิเช่นนั้นฝ่าบาทคงไม่ทรงจัดสอบขุนนางทุกๆ สามปีหรอก นี่แสดงให้เห็นถึงพระทัยที่ทรงให้ความสำคัญกับบุคคลผู้มีพรสวรรค์ แต่มีคาดคิดว่าต้องสูญเสียคนมี

ความสามารถไปมากมายถึงเพียงนั้นเพียงเพราะความเอาแต่ใจตนเอง เป็นความสูญเสียของราชสำนัก ของแคว้นซีอู่แท้ๆ"

วาจาเหล่านี้ถูกรู้อย่างยิ่งให้อับจนถ้อยคำไปในชั่วพริบตา สุราที่อมอยู่ในปากจะคายออกก็ไม่ได้ จะกลืนลงไปก็ไม่ได้ ยังคงอยู่ในปากราวกับเหล่าพิษก็มีปาน ก่อนจะค่อยๆ แทรกซึมไปสู่ปลายลิ้น ทวารสชาติกลับไม่โสภาคเลยสักนิด

"ทหารกล้าพวกนั้นก็มีความคล้ายเหมือนกัน ตอนนี้อย่างงกลับมาจากโดยสวัสดิภาพก็น่ายินดีอยู่ แต่ว่าครอบครัวของทหารเหล่านี้กลับมิได้เห็นแม้แต่ศพของญาติพี่น้องตน คงจะทุกข์ระทมปานใจสลาย จริงอยู่ที่ความตั้งใจจะรับผิดชอบของท่านเองในวันนี้เป็นเรื่องดี แต่ราษฎรหาได้รู้ไม่ในสายตาของพวกเขาท่านเองถูกแลกตัวกลับมาด้วยน้องสาวของข้าไม่รู้ว่าจะต่อไปท่านเองจะเอาหน้าที่ไหนอยู่ในเมืองหลวง" ตีงต้องดีที่เจ็ดซุน* วาจาของไท่เจินซีทิมแทงหัวใจของรู้อย่างราวกับกระบี่แหลมคม

สีหน้าของรู้อย่างย่ำแย่ขึ้นมาโดยพลัน จอกสุราในมือซึ่งเดิมที่ใช้นิ้วสองนิ้วจับเอาไว้ ยามนี้แปรเปลี่ยนเป็นกำแน่น ร่างทั้งร่างสั่นเทาเพราะถ้อยคำของไท่เจินซี

"น้องสี่ ยังไม่นั่งให้ดีอีก ฝ่าบาทกำลังทอดพระเนตรเจ้าอยู่นะ" ตวนอ่องซึ่งนั่งนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา มาโดยตลอดกลับหันไปหารู้อย่างอย่างกะทันหัน เอ่ยเตือนเสียงขุ่น

"เป็นความผิดของน้องเอง ขอคุณท่านพี่ที่เอ่ยเตือน" จอกเหล้าเลอค่าควรเมืองในมือถูกบีบจนแตกไปเสียแล้ว รู้อย่างกัดฟันขานตอบรับ

* ตีงต้องดีที่เจ็ดซุน เป็นสำนวนที่มาจากความเชื่อว่าหัวใจของงูจะอยู่ถัดจากหัวประมาณเจ็ดซุน (นิ้ว) หมายถึงเข้าจุดสำคัญ

หันไปนั่งลงตามที่ตวอนอ่องบอกด้วยแววตาดมิ่งทึ่ง

ทว่าให้เงินซีก็กลับกวาดสายตามองแผ่นหลังของตวอนอ่องอย่างเฉยชา
แวบหนึ่ง รอยยิ้มเย็นเยียบค่อยๆ ปรากฏขึ้นในดวงตา

"เป็นอะไรไปหรือ ขนาดอยู่ในงานเลี้ยงก็ยังไม่ยอมลอย" เมื่อสังเกต
เห็นท่าทางใจลอยของชยาโหวอันเออร์ อวินเซียนเม็งจึงเอ่ยถามเสียงเบา
"พี่สะใภ้..." ได้ยินน้ำเสียงห่วงใยของอวินเซียนเม็ง ชยาโหวอันเออร์
ก็เงยหน้าขึ้นทันควัน แต่เพิ่งจะพูดไปได้นิดเดียวก็ไม่ว่าใครจะเอ่ยปาก
อย่างไรดี มือข้างหนึ่งหยิบตะเกียบงาช้างตรงหน้าขึ้นมาทันที คีบอาหาร
เลิศรสเบี่ยงหน้าไปมาด้วยความเบื่อหน่ายอย่างสุดแสน

อวินเซียนเม็งเห็นนางมีท่าที่เช่นนี้ก็รู้ว่าอาจจะเกี่ยวข้องกับให้เงินซี
จึงซ้อนสายตาขึ้นเล็กน้อยมองไปทางฝั่งตรงข้าม เห็นให้เงินซีตอนนี้กำลัง
นั่งอยู่กับที่พลางจับจอกสุราในมือเล่นเพียงลำพัง ทว่าทั้งสรรพวงศัการแผ่
กลืนอายุนุ่มนวลงดงามออกมา ทำให้คนได้แต่มองมิกล้ำเข้าใกล้ เป็นคน
ที่รับมือยากจริงๆ

ทว่าในหัวของชยาโหวอันเออร์กลับคิดอย่างไรก็คิดไม่ออก คนที่
จิตใจลึกล้ำ สีหน้าเย็นชาอย่างไร้เงินซี เหตุใดถึงดึงตัวนางเอาไว้ตอนที่
เดินชนกันด้วย

จากที่นางสังเกตเขาตอนอยู่ข้างต้นลำเหมยเมื่อครู่นี้ให้เงินซีมีใช้คน
ที่ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่นแน่นอน และมีใช้คนที่จะปฏิบัติตามระเบียบ
แบบแผนด้วยเช่นกัน อีกทั้งแค่ดูจากสีหน้าที่เขายิ้มให้เธอก็รู้อะไรก็
รู้แล้วว่าเนื้อแท้ของเขาแฝงด้วยความหยิ่งโสโอหัง แม้แต่ชินอ่องผู้สูงศักดิ์
เขาก็ยังไม่เห็นอยู่ในสายตา คงไม่มีทางช่วยดึงตัวนางไว้เพราะใจดีเป็นแน่

"เสด็จพี่ กระทบ่อมมีเรื่องจะกราบทูลพะยะคะ" เพลงบรรเลงสิ้นสุดลง
รู่ยอ่องก็ลุกขึ้นกล่าวเสียงดังฟังชัดทันที

ฮ่องเต๋อวีเจียนตีทรงผนกพระเศียรบอกเป็นนัยให้รู่ยอ่องพูดออกมา
ได้

สายตาของรู่ยอ่องเหลือบมองชยาไหวอันเอ๋อร์แวบหนึ่ง สีแดงระเรื่อ
วาบผ่านบนใบหน้าอย่างมีอาจห้าม ทว่ากลับเฉยอย่างไม่มีลังเลแม้แต่นิดเดียว "เมื่อครู่เสด็จพี่ตรัสถึงเรื่องชายารู่ยอ่อง กระทบ่อมจึงอยากทูลขอ
พระราชทานสมรสกับชยาไหวอันเอ๋อร์พะยะคะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)